

בלבבי משכן אבנה

סוד יום שכולו שבת

בתוך הבית. לעומת זאת, האבחנה השניה היא, מדרגת יציאת בני ישראל למדבר. וכפי שידוע, לדעת חלק מרבוינו, כשם שבגאולה הראשונה היציאה ממצרים הייתה למדבר, כך גם באחרית הימים, בגאולה האחרונה, עתידים בני ישראל לחזור למדבר.

הגדרתו של ה"מדבר" הוא, מקום שבו מצטרפים כנסת ישראל. אבל לא הצטרפות במקום של בית, אלא הצטרפות במקום חיצון. וזהו השורש שמתגלה עתה בזמן הזה, שהצירוף של האנשים הוא מעין מדרגת "מדבר", ולא במדרגת בית.

במדרגת בית מתגלה מהלך הפוך - "לך עמי בא ביתך וסגר דלתך בעדך" (ע"פ ישעיהו כו, כ). וכפי שהוזכר, בתי כנסיות זהו "כנסת", כינוס, אסיפה. בית הכנסת מצרף ומחבר את שורש ה"עשרה". וזה לעת עתה נמצא באיתכסיא.

כיסוי מדרגת ה"עשרה" ומדרגת ה"דרש"

אך לא רק בתי הכנסיות נמצאים באיתכסיא בעת הזו, אלא גם בתי המדרשות נמצאים באיתכסיא.

על בית המדרש נאמר בלשון רבוינו: "אין בית המדרש בלא חידוש" (חגיגה ג ע"א). כלומר, חידוש הגדרתו הוא "יש מאין" - זהו בית מדרש. וכידוע, ישנם ד' חלקים בתורה: פשוט, רמז, דרש, וסוד. ובית המדרש נקרא כך על שם ה"דרש", כלומר, שבבית המדרש מתגלה חלק הדרש שבתורה - "דרוש וקבל שכר" (סנהדרין נא ע"ב).

ועתה, כאשר ישנו ביטול של בית המדרש, סיבת הדבר מהצד התחתון היא, מחמת שרפו את ידיהם מן התורה. אולם סיבת

עשרת העטרות הללו, עשרת הימים הללו, הינם השורש של ה"עשרה" השורשיים שמתגלים בבריאה - "עשרת הדיברות" במתן תורה ו"עשרת המאמרות" שבהם נברא העולם.

וכנגדם, ישנם את "עשרת המכות", כמו שהרחיבו רבוינו. זו היא ה"הכנעה", ה"מכה", אשר לעומתה מתגלה ה"דיברה", ה"אמירה" של הקב"ה - מדרגת "מתן תורה".

נמצא, ששלימות הארת הדבר הינו הגילוי של ה"עשרה". זהו הסדר מיציאת מצרים, עד מדרגת מתן תורה.

גילוי כח ה"עשרה" - בבתי כנסיות

הכח הזה, כח ה"עשרה", גילוי בבריאה למעשה כסדר הינו בבתי כנסיות. שהרי בתי הכנסיות ובתי המדרשות מצטרפות עשרה אנשים יחדיו. על שם כן בית הכנסת נקרא כך, מלשון "כנסיה".

על זה אומרת הגמרא בברכות (ו ע"ב), שכאשר הקב"ה בא לבית כנסת, ואין בו עשרה אנשים, מיד הקב"ה כועס ושואל: "מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה" (ישעיהו נ, ב).

זהו הצירוף של ה"עשרה" מכנסת ישראל. ועתה, כאשר אנחנו נמצאים בעת צרה, שבתי הכנסיות נסגרים, נעשתה מציאות של התמעטות וכיסוי לצירוף של ה"עשרה" במדרגת בית הכנסת.

מדרגת "מדבר" ומדרגת "בית"

ובזה ישנם שני אבחנות. האבחנה הראשונה היא, המדרגה שהייתה ביציאת מצרים, שבלייל התקדש החג בני ישראל היו נמצאים

מהשיעור הקבוע, בחולון עיה"ק, ביום ד', ראש חודש ניסן, תש"פ

לכל החפץ לשמוע שיעור זה

בקול הלשון

073-295-1245

ללחץ 2

(שיחות בנושא הקורונה) < 1

עשרה עטרות - מדרגת "עשרה"

אנו נמצאים עתה בחודש ניסן - ראש חודש ניסן.

חז"ל אומרים (מדרש אגדה, פקודי, מ, יז) שכאשר הוקם המשכן בראש חודש ניסן, אותו היום נטל עשרה עטרות.

עשרת העטרות הללו, הם השורש של עשרת הימים הראשונים של חודש ניסן - מא' בניסן עד י' בניסן.

ובי' בניסן, התגלה בזמן יציאת מצרים התהליך של מצות קרבן הפסח, כמו שנאמר בפסוקים (שמות יב, כא): "משכו וקחו לכם", "שה לבית אבת שה לבית" (שם, ג). בתחילה היו ארבעה ימים של ביקור, זמן הקרבתו ב"ד בניסן, ובליל ט"ו זמן אכילתו.

זהו העומק הכולל של יציאת מצרים.

על אף שמצד סדר הדברים החיצוני, קודם הייתה יציאת מצרים, ורק לאחר מכן הוקם המשכן. אולם סדר הדברים הפנימי הוא, שעשרת הימים הללו הם העשרה עטרות, לאחר מכן ד' ימים של ביקור, הקרבת קרבן פסח. ועל הקרבן פסח שנאכל למנויו במצרים נאמר: "ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר" (שם, כב).

אולם בשבת קודש נאמר בפסוק: "אל יצא איש ממקומו ביום השביעי" (שמות טז, כט), "וישבו איש תחת גפנו ותחת תאנתו" (מיכה ד, ד). זוהי הצורה הפנימית של מדרגת השבת. מדרגתה של שבת ביסודה היא המדרגה הפנימית יותר.

מהותה של שבת קודש הינה במקום הפנימי, כלשון הגמרא הידועה בפרק הראשון של מסכת שבת (י ע"ב): "אמר הקב"ה למשה רבינו, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, לך והודיעם לבני ישראל". כלומר, "בית גנזי" זהו המקום הסתום, המקום הפנימי, המקום הנעלם. זוהי מדרגת בית גנזי.

לפיכך, המדרגה הזו של שבת קודש, שבה נאמר: "אל יצא איש ממקומו ביום השבת", "שבו איש תחת גפנו ותחת תאנתו" – זו התפיסה הפנימית שמחמתה אי אפשר לצאת בזמן הזה מהבית.

הסיבה הפנימית שלא יוצאים מהבית - מדרגת שבת קודש

נסביר את הדברים ביתר בירור. ישנה תפיסה חיצונית מדוע אי אפשר לצאת עכשיו מהבית, וישנה תפיסה פנימית מדוע אי אפשר לצאת עכשיו מהבית.

מצד התפיסה החיצונית, הסיבה שמחמתה לא יוצאים מהבית, הינה הסיבה שמחמתה לא יצאו מהבית במכת בכורות במצרים, כמו שנאמר בפסוקים: "ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר, ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף" (שמות יב, כב-כג).

כלומר, הסיבה שמתגלה מדוע לא לצאת לחוץ כיום היא, מחמת שישנה מציאות של נגף, "מחוץ תשפל חרב ומחדרים אימה" (דברים לב, כה), כמו הנגף שהיה במצרים במכת בכורות, שהייתה מציאות של מוות בחוץ. זהו הצד התחתון מדוע לא יוצאים מן הבית.

אמנם, מצד התפיסה הפנימית והעליונה, הסיבה שלא יוצאים מן הבית היא – מדרגת שבת קודש. זוהי כל מציאותה של שבת – "אל יצא איש ממקומו ביום השבת", כל אחד שובת, קונה את מקומו.

אלא שישנה אפשרות לעשות עירובי תחומין ועירובי חצרות, מלשון "תערובת", להתערב עם זולתו. אך כאשר מתגלה העולם הפנימי יותר, אין שם עירובי תחומין, לערב את הרחוקים יותר, ואין שם עירובי חצרות, לערב את הקרובים יותר, אלא שם מתקיים: "שבו איש תחת גפנו ותחת תאנתו".

זהו העומק הפנימי שמכוחו לא יוצאים בשבת קודש.

זהו מה שהוזכר לעיל: "מתנה טובה יש לי בבית גנזי". כלומר, "בית גנזי" מצד ההשגה של האדם עניינו, שהאדם נמצא במקומו שלו – "אל יצא איש ממקומו ביום השבת". "לדעת כי אני ה' מקדשכם" נאמר על שבת קודש (שמות לא, יג), זהו "ובדעת חדרים ימלאו".

זהו העומק הפנימי של הסיבה שלא יוצאים בזמן הזה מפתח הבית, מהפנים לחוץ.

הדבר מהצד העליון היא, שכאשר בטל בית המדרש, מתגלה השורש העליון יותר, הסוד שלמעלה מה"דרש". זהו הגילוי של "לך עמי בא בחדריך".

זהו סוד הסיתום של בתי הכנסיות ובתי המדרשות. סיתום של בית הכנסת ובית המדרש הינה מציאות של סיתום ה"כנסיה" של ה"עשרה", וסיתום כח ה"דרש", "חדש", בבחינת "אין בית המדרש בלא חידוש", "יש מאין". ומכח סיתום זה מתגלה הכח הפנימי יותר, שהוא במדרגה של "סוד", כמו שהוזכר.

מהות מדרגת ה"סוד"

ונבאר מהי מהות מדרגת ה"סוד".

חז"ל אומרים (בבא בתרא לט ע"א) שכל דבר שנאמר בפני שלושה, אין בו משום לשון הרע, כלשונם: "כל מילתא דמתאמרי באפי תלתא – לית בה משום לישנא בישא". זהו בבחינת דבר שעתידי לעבור מאיש לרעהו, "עוף השמים יוליך את הקול" (קהלת י, כ) – דבר המתפשט.

יתר על כן, כל דבר שנעשה בפני עשרה, מוגדר כדבר מפורסם. הדוגמא השורשית והיסודית לכך הינה מצות "ונקדשתי בתוך בני ישראל" (ויקרא כב, לב), שנאמר בה דין שעל מנת לקיימה נצרך "עשרה", "עדה", אין עדה פחות מעשרה (מגילה כג ע"ב). זוהי "עדה", זוהי מציאות של "עשרה".

לעומת כך, מדרגת הסוד מהותה, עניינה, צורתה הפנימית היא, עצם המציאות שהדבר הוא בבחינת "יחיד", שנפש האדם עומדת כמציאות לעצמה. שהאדם נמצא לבדו, ואיננו מצטרף לזולתו.

לפי"ז, כאשר בעולם מתגלה הכח של צירוף לזולתו, אזי מתגלים בתי כנסיות ובתי מדרשות. אך בעת הזו, כאשר כח הצירוף לזולתו מתכסה, הרי שמהצד החיצוני סיבת הכיסוי היא, בהגדרה כוללת, מחמת התמעטות הקדושה מכח שליטת הסטי"א. ובהגדרה מפורטת יותר, מחמת שליטת הערב רב, שהם שורש הסיתום.

אולם מהצד הפנימיות סיבת הכיסוי היא, מחמת שאור עליון יותר בוקע, מתגלה אור פנימי יותר, האור של מדרגת ה"סוד". זוהי הבחינה של "ליבא לפומא לא גליא" (מדרש תהלים ט, ב), "ובדעת חדרים ימלאו" (משלי כד, ד) – חדרי הלב. כלומר, הדבר נשאר במדרגה של הלב – "ליבא לפומיה לא גליא". זוהי עומק מדרגת "בא בחדריך" – לחדרי הלב, הכניסה למעמקי מציאות ה"סוד" שבנפש.

מדרגת השבת – מקום ה"סוד"

לפי האמור, נבין יותר את תהלוכות הדברים.

מצד מדרגת הפעולה, האדם עושה מלאכה ששה ימים, כמו שנאמר בפסוק: "נששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבת" (שמות כג, יב). ומצד מדרגת המקום, כל יום ויום האדם יוצא למלאכתו, ושב לביתו, שנאמר: "יצא אדם לפעלו ולעבדתו עדי ערב" (תהלים קד, כג).

מצד התפיסה הפנימית הזו, מראש חודש ניסן התחילה להאיר ההארה הפנימית של "אל יצא איש ממקומו ביום השבת" גם בימי החול. אבל בעומק, זה לא מצד ימי 'חולי', 'חולין', 'חלל', אלא זה מדין האור של העולם הבא, אור של יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולם הבא. שם לכל צדיק וצדיק יש מדור לפי כבודו, יש לו עולם לעצמו.

זהו המקום שאליו נצרך להיכנס!

לפיכך, לכל אחד ואחד מנפשות בני האדם, יש את עומק נקודת הבחירה כיצד לעבור את הזמן שלתוכו אנחנו נכנסים עכשיו. האם הוא בוחר לעבור אותו במבט החיצוני – מבט של פחד, מבט של סכנה, ומסביב לזה לסדר את סדר החיים, וזה יהיה מקום נפשו.

או שהוא בוחר להידבק בו יתברך שמו, להידבק בסוד הפנימי, בעולם הפנימי, באור של עולם שהוא 'יום שכולו שבת' שמתנוצץ ומאיר.

הקושי בניתוק מעולם המעשה בשעת המיתה ובשבת

הקב"ה מעמיד עכשיו בני אדם רבים בזמנים שאין להם מה לעשות. אמנם לא את כולם, אלו שמחוברים לני שיערי טומאה [מכשירי ה"מדיה"] ממשיכים לפעול דרכו, אבל חוץ מהם, הרי ביום יום האדם יוצא לפועלו ולעבודתו עדי ערב, ועתה כאשר זה בטל, לרוב בני האדם אין מה לעשות. וכעת הם מחפשים כיצד למלאות את זמנם. יש להם חלל, חללות, חולין, והם מחפשים כיצד ניתן למלאותו.

נבאר את הדברים בלשון בהירה. חז"ל אומרים על שעת יציאת האדם מהעולם: "כי אין מעשה וחשבון בשאלו אשר אתה הלך שמה" (ע"פ קהלת ט, י). לאחר חיי האדם בעוה"ז, ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים שנה" (תהלים צ, י), אחד מהקשיים העמוקים שיש לרוב בני האדם כאשר הם יוצאים מהעולם, הינו קושי היציאה לעולם שאין בו פעולה.

על אף שהצער השורשי ביציאת האדם מהעולם, הינו צער הנפש שמצטערת על מה שיכלה להשיג ברוחניות בעוה"ז, ולא השיגה, כדברי הגר"א הידועים. אבל בפרטות, ישנה נקודה אחת לענייננו, הקושי של הנפש להסתגל לשינויים, כאן בעולם הזה האדם היה רגיל לפעול, ואילו עתה כאשר הוא יוצא מהעולם, הוא יוצא לעולם שהוא אינו יכול לפעול בו.

כמובן, זה איננו שווה לכולם, שהרי ישנם בני אדם שמסתלקים מהעולם כאשר הם נמצאים בזקנותם, ופעולתם כבר איננה קיימת. אמנם אנחנו מגדירים זאת רק כפרט בדבר, שלא בהכרח יתגלה אצל כולם. אבל בעומק, הקושי הזה שייך אצל כולם, מחמת שעולם הזה נקרא **עולם המעשה**, והאדם מתרגל בנפשו לחיות במקום של מעשה. וכאשר הוא יוצא מעולם המעשה, "כי אין מעשה בשאלו אשר אתה הלך שמה", יש לו קושי להתנתק ממצייאות המעשה.

לבני אדם מסוימים, גם כאשר מגיעה שבת קודש, ישנו קושי

שני אופנים בקליטת הנפש מדוע לא לצאת מהבית

לפי זה, כאשר אנו נמצאים עכשיו בתקופה של "אל יצא איש ממקומו", ישנם שני אופנים כיצד הנפש קולטת זאת.

האופן החיצוני של קליטת הנפש הוא, שהכניסה לבית הינה מחמת שישנה סכנה, מחמת ה"לא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף", "ידבר בעיר – כנס רגליך" (ב"ק ס ע"ב), "וסגר דלתך בעדך". זו התפיסה החיצונית.

מי שנמצא בתפיסה הזו, הרי שהוא נמצא ב"עלמא דפירודא", בעולם של ה"סיטרא אחרא", בעולם של רע, בעולם של סכנה, בעולם של פחד תחתון – "פחדו בציון חטאים" (ישעיהו לג, יד).

ולצערנו, שם נמצא העולם בכללותו, ואלו שנמשכים אחרי העולם החיצוני. כל אלו ששומעים בכל עת ובכל שעה מה המצב, מה קרה, ומה קורה, ומה העדכון, ומה הפרשנות. ויש כאלו שהם בבחינת "נביאי הבעל" שמנבאים גם מה יקרה. כל אלו חיים במקום של חיצוניות, ונכנסים לבית ממקום של פחד.

אולם, מי שחי חיים אמיתיים, חיים פנימיים, חיים של השגחה פרטית בחוש – "כשם שאתה הווה עמי כך אני הווה עמך" (הובא ברמב"ן שמות ג, יד), הוא קרוב אל ה' יתברך, מבטו הוא מבט פנימי, מחשבתו היא פנימית, והרגשתו היא פנימית, כאשר הוא נכנס לביתו, על אף שבודאי ישנה הגדרה חיצונית בגדרי הדין שמחמתה נכנסים לבית, ואי אפשר להיות מופקע ממנה לגמרי, אבל מכל מקום עיקר התפיסה הפנימית שמחמתה הוא נכנס היא, כי הוא מבין שאור ה' חופף אור חדש.

אור ה' חופף אור שלמעלה מבתי כנסיות ובתי מדרשות, אור של סוד, אור של "ליבא לפומא לא גליא", אור של מה שנמצא בתוך המעמקים של המציאות.

מראש חודש ניסן מתנוצץ אור של יום שכולו שבת

נבאר זאת בלשון אחרת, והיינו הך. בכל שבת ושבת, השבת שלנו היא "מעין עולם הבא". אבל, זהו רק מעין עולם הבא. הסיבה לכך שהשבת שלנו היא רק מעין עוה"ב, מחמת שהשבת איננה ממשיכה, אלא מיד אחרי השבת, מגיע מוצאי שבת.

הדוגמא השורשית לכך בדברי רבותינו כידוע, שעל אף שבשבת קודש הגיהנום שובת, אבל לאחר שהאחרון בישראל עושה הבדלה, מחזירים את הרשעים לגיהנום. כלומר, השבת איננה ממשיכה, היא איננה יום שכולו ארוך בעלמא דידן, אלא ישנו מוצאי שבת לאחר מכן. ובמוצ"ש מתגלה כל סדר הדברים פעם נוספת – "יצא אדם לפועלו ולעבודתו עדי ערב". זהו ה"מעין" עולם הבא שיש בדינו.

אולם, באור שמאיר השתא, מתנוצץ האור של יום שכולו ארוך של שבת קודש, יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולם הבא. ביום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולם הבא, אחרי השבת אין מוצאי שבת, אין שם "יצא איש לפועלו ולעבודתו עדי ערב", אלא האדם נשאר במקומו.

רמ"ח איברים. אלא כוונת חז"ל היא לשהה מצוות עשה התלויות בלב ובמחשבה שבם נצטוונו, כמו שמביא המשנה ברורה בביאור הלכה בתחילת שו"ע או"ח (סי' א ד"ה הוא) מדברי החינוך.

אלו היו מצוות העשה שהיו לאדם הראשון קודם יציאתו מגן עדן, שהרי לא היה בגן עדן מעשה בפועל, ולכן גם לא היו שם מצוות מעשיות.

ובעת הזו, אנו עוברים בנפש את תהליך ההכנה להיכנס לאותו מקום, כעת אנו נכנסים לעולם שאין בו מציאות מרובה של מעשה.

מי שהוא תלמיד חכם, גם כאן בעולם הזה הוא אינו שייך למעשה, בבחינת "איזהו תלמיד חכם שבני עירו מצווין לעשות לו מלאכתו" (שבת קיד ע"א). כלומר, הם מצווים לעשות לו מלאכתו מחמת שהוא לא שייך לעולם המעש, לעולם המלאכה, והם שייכים לעולם המעשה, ולכן הם מצווים לעשות לו את מלאכתו, כיוון שזהו חלקם ביחס אליו.

אבל בעולם הבא, אין מציאות של מעשה לאף אחד, אין שם את חילוק המדרגות שישנו כאן בעולם הזה בין תלמיד חכם לעם הארץ, עם הארץ עושה מעשה, ותלמיד חכם עשיתו היא בבחינה של בנאים - "שעוסקים בבנינו של עולם" (ע"פ ברכות סד ע"א) של העולם הפנימי. אבל שם אין מעשה כלל.

הקב"ה מכוון את הנפשות עתה שישבו ויתבוננו שכל מקור חיותם הוא מהמקום של המעשה, או לפחות חלק ממקור חיותם, כל אחד לפי ערכו שלו. אמנם המעשה הזה - **כולו תולדה של חטא.**

מה קורה כאשר אין מעשה - האדם מרגיש חלל, חולין, הוא מרגיש את ה"יום חול". כאן הנפש באה ותובעת מילוי.

לכן, או שהאדם יחפש כיצד למלאות את החלל ע"י מעשה. או שהבטלה מביאה לידי שעמום, שעמום מביא לידי שגעון, שגעון מביא לידי מציאות של חטא - "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות" (סוטה ג ע"א), ואזי הנפילה היא למקום הטומאה ח"ו.

או, שהאדם מגיע למקום שבו הוא אינו נמצא במקום של חולין, במקום של חלל, אלא הוא נמצא במקום של "כבודו מלא עולם" (קדושה במוסף שב"ק), שהכל ממולא. במה הוא מלא - בכבודו יתברך. ויתר על כן - בעצמותו ממש, כמו שבארו רבותינו ש"לית אתר פנוי מיניה" כביכול, מתגלה עצם האור והמאור - "בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך" (שמות כ, כא).

כאן מונח עומק נקודת הדבר.

שעת הבחירה - להיכנס לעולם של "כבודו מלא עולם"

נסביר זאת בלשון בהירה. כפי שנתבאר בהרחבה, בתפיסה החיצונית הכניסה לבית היא מחמת הסכנה בחוץ. בתפיסה הפנימית הכניסה לבית היא כניסה למעמקים שבנפש. אולם, רוב בני האדם שנכנסים למעמקים שבנפש מהם מגלים שם - או טומאה ח"ו, או חללות, ריקנות. ולכן הם מנסים לברוח מהכניסה לעולם הפנימי.

אבל עכשיו היא שעת המבחן, שעת הניסיון, שעת הבחירה.

להתנתק מהמעשה. הדוגמה היסודית לכך היא דברי הגמ' בבבא מציעא (עז ע"א), שישנם אנשים שהם בבחינת "אכלושי דמחוזא", שכאשר הם אינם פועלים, הם נחלשים, ולכן הם מחפשים לעשות פעולה. על דרך זה, גם בשבת ישנם בני אדם מסוימים שקשה להם לא לעשות פעולה. אלא שסוף סוף כיוון שזהו יום אחד שבו יש להם זמן לנוח, הם רואים זאת כמנוחה לצורך המעשה שיבוא לאחר מכן, "שבת מנוחה", בתור שלב למציאות של פעולה, וזה יוצר להם נייחא מסוימת בנפש שנותנת להם רוגע בדבר.

אבל בשעה שהנפש יוצאת מהעולם, הרי שהנפש מעכלת את המציאות הפשוטה אשר לתוכה היא נכנסת - מציאות שאין בה מעשה. ולרוב הנפשות עצם התהליך הזה יוצר קושי, כיוון שהם היו קשורים למעשה.

הקב"ה מכין את העולם ליציאה מעולם המעשה

נבאר את הדברים ביתר עומק. מה שנתבאר לעיל קיים בכל אדם בשעה שהוא יוצא מהעולם. זוהי הפרטות של כל נפש. אולם, יש את הכללות של כלל העולם כולו, שגם בו יהיה לכלל העולם מעבר מעולם של מעשה, לעולם שאין בו מעשה.

מחמת חטא אדה"ר, ששת ימי מעשי בראשית - "ששת ימים תעשה מלאכה", הפכו להיות ששת אלפים שנה - "שית אלפי שנין". וכאשר יהיה את המעבר במהרה בימינו מהעולם דידן של "שית אלפי שנין", לימות משיח, תחיית המתים, עולם הבא, העולם יעבור מעולם של מעשה, לעולם שאין בו מעשה.

ועל העולם הבא נאמר בחז"ל (ברכות יז ע"א): "עולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה", עיקר המעשה שיש כאן בעולם מהצד התחתון, הינו מעשה בבחינת "אדם לעמל יולד" (איוב ה, ז), "בזעת אפיך תאכל לחם" (בראשית ג, יט), אבל בעוה"ב, אין בו לא אכילה ולא שתיה, אין בו את המעשה הזה.

מה שיש בעוה"ב הוא מה שנאמר בהמשך מאמרם ז"ל (שם): "צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, ונהנים מזיו השכינה".

הניתוק מתפיסת המעשה, לעולם שאין בו מעשה, הוא מעבר נוסף שהנפש צריכה לעבור. ומה שקורה עכשיו הוא, שהקב"ה מכין את הנפשות לזמן שאין בו מעשה. כעת לבני האדם יש ימים שלימים שאין בהם מעשה. אי אפשר לומר שאין בהם מעשה כלל, ישנו מעט מעשה, אבל ברובו ככולו של היום אין מעשה.

בני אדם שאין להם אפשרות נפשית להתמודד עם זה, מחפשים מה לעשות, מחפשים להיות מחוברים לעולם המעשה בדרך כלשהי, ומנסים לפעול את פעולתם בגבולות שהם יכולים בתוך ד' אמותיהם.

אבל מהמבט הפנימי, האדם מבין שמעיקרא אדם הראשון נצטווה קודם יציאתו מגן עדן: "וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה" (בראשית ב, טו), וכמו שמבארים רבותינו (זה"ק בראשית כז ע"א) "לעבדה" - אלו מצוות עשה, "ולשמרה" - אלו מצוות לא תעשה. אך מצוות העשה במ נצטווה אדה"ר אינם רמ"ח מצוות עשה שהם כנגד

במעמקה צריכה להיות תפוסה בו. גילוי טעמי תורה - מהמקום העמוק בנפש

כאשר האדם נכנס למקום העמוק הזה בנפש, הוא מחובר אליו יתברך שמו, ומשם מתגלה לו דרש חדש, מגלים לו טעמי תורה. זהו האור הפנימי שבוקע ויורד.

הגילוי שמתגלה לו הוא איננו 'דרוש' באופן של "דורשהו אם רמאי הוא, אם לאו" (בבא מציעא כז ע"ב), "ודרשת וחקרת היטב", לבדוק את הדבר ולחקור בו. "דורשהו אם רמאי" זהו דין שנאמר במציאות אבידה, ו"דרשת וחקרת היטב" נאמר בדין של שבע חקירות ושבע בדיקות שהובאו במסכת סנהדרין (מ ע"א-ע"ב).

אלא מתגלה 'דרש' שמגיע ממקום שכולו מלא מאמיתותו הנעלמת, משם מתגלים טעמי התורה. זוהי הבחינה של "צדיקים נהנים מזיו השכינה לעתיד לבוא", שהשורש העליון הוא גילוי טעמי התורה.

רק הקב"ה והאדם

לכן, עיקר העבודה במעמקי נפש האדם היא, להגיע למקום שאין בו בעיקר מדרגת המעשה, אלא יש בו מלאות פנימית, כניסה לעולם פנימי.

ואם הוא אינו מגיע לשם, הרי שסיבת כניסתו פנימה היא מפני הנגף שנמצא בחוץ, והרי כל נגף הוא חיסרון, ונמצא שסיבת כניסתו פנימה היא מחמת חסרון. ולכן, מה שהוא ימצא בפנים זה אחד משני הדברים: או טומאה, שמתוכה מתראה הרע שבנגף, כמו שנתבאר, או חלל, שזהו החלל שבנגף. זהו מה שהוא ימצא בפנים - מציאות של חיסרון, מציאות של חללות.

אבל אם האדם מכיר בשכלו, משיב אל לבבו, ומגלה את הדבר לפי ערכו שלו, שהסיבה הפנימית שנכנסים לבית היא מחמת אור פנימי שמתגלה במקום של פנים, ואינו מתגלה כרגע בחוץ, אלא הוא דייקא נמצא במקום של פנים, והמקום להשיג אותו הוא דייקא במקום של פנים, אזי האדם מחפש את נקודת הפנימיות שקיימת. ונקודת הפנימיות הזו היא, ההתקשרות הפשוטה אליו יתברך שמו.

זוהי המציאות שהקב"ה ממלא את הכל - "לית אתר פנוי מיניה". זהו מעמקי הנפש, לשם היא נכנסת. שם, היא פוגשת דבר אחד בלבד - את מציאות הבורא יתברך שמו, ואין בלתו. זו כל המציאות.

כמובן, רוב בני אדם אינם יכולים לעמוד שם באופן קבוע לאורך זמן, אבל לפחות שהאדם יגע במקום הזה בבחינת "מתי יגיעו מעשי למעשה אבותיי" (ילק"ש ואתחנן רמז תתל) - מלשון של נגיעה. יותר גבוה מכך - זוהי בחינה של "רצוא ושוב" באותו מקום, אבל לפחות שתהיה מציאות של נגיעה באותו מקום.

כביכול, אם היו אומרים לאדם שיהיה לו דבר אחד שקיים לנצח נצחים - הוא והקב"ה, הקב"ה והוא. רוב בני אדם אולי יפחדו לומר

הבחירה היא להיכנס לעולם הפנימי, ח"ו לא להיכנס לעולם של טומאה, ליצר הרע שצפון ועומד בליבו של האדם - "ואת הצפוני ארחיק מעליכם" (יואל ב, כ) כדברי הגמ' בסוף סוכה (נב ע"א). אלא להיכנס פנימה ולמצוא שם מקום מלא, מהו המקום המלא - מקום זה נקרא: "סוד ה' ליראיו" (תהלים כה, יד).

מי שלא נמצא במדרגה של סוד, הרי שהוא במדרגה של "דרוש וקבל שכר". 'דרוש' עניינו שהוא מוציא "יש מאין", "עד דרוש אחיך אותו", כל דבר שנמצא בפנים, הוא מוציאו לחוץ. זו המציאות של הדרש. זהו ה"דר" שבדרש, לשון של חצר, הוא דורשו ומוציאו לחוץ.

אך כאשר נמצאים בעולם הפנימי, שהוא עולם שכולו סוד, אין שם מציאות של חללות. זהו הנקרא "יום השבת" - היפך של חולין. שבת עניינה "אל יצא איש ממקומו ביום השבת". כאשר האדם יוצא ממקומו, נעשה חלל באותו מקום, אבל כאשר מתקיים "אל יצא איש ממקומו", הרי שהמקום הזה תמיד מלא. מכח מה הוא תמיד מלא - מחמת שבשורש השורשים - "כבודו מלא עולם", "לית אתר פנוי מיניה" (תיקוני"ז תיקון ע, קכב ע"ב).

מצד האבחנה העמוקה הזו, הרי שהאור הפנימי שמאיר בנפשות, אשר לשם המכוון להתחבר, הוא שהאדם לא ימצא עתה בעיקר בעולם המעשה. בהגדרה החיצונית, אם אדם לא נמצא בעולם המעשה, הוא נכנס לשלושת לבושי הנפש הפנימיים יותר, שהם דיבור הרגשה ומחשבה. ויתר על כן, שיכנס למקום המידות שבאדם - שזהו פנימיות החלק התחתון שבאדם, או לכח ההשכלה - שזהו החלק העליון שבאדם. עצמות הנפש, ולא רק לבושיה.

אבל בעומק, המכוון הוא יותר עמוק. המכוון הוא להיכנס לפנים - "מתנה טובה יש לי בבית גזי", כמו שאומרים חז"ל (זהו"ק יתרו פח ע"ב), שאחד משמותיו של הקב"ה הוא "שבת קודש", וכנגד זה - "מה הוא שבת אף אתה שבות" (עי' ירושלמי פט"ו ה"ג). ששת ימים הקב"ה עשה מעשה, וכנגד כך אנחנו עושים מעשה. בשביעי הקב"ה שבת, וכנגד כך אנו צריכים לשבות - "מה הוא שבת, אף אתה שבות".

מעתה, עיקר העבודה הפנימית היא להידבק ב"מה הוא שבת אף אתה שבות". להידבק בהבחנה שמתגלה בשבת קודש.

כמו שאומרים רבותינו, יש שבת שהיא קודם שנברא העולם, ויש שבת שהיא אחר שנברא העולם. בשבת קודם שנברא העולם היה הוא לבדו, ובשבת שלאחר שנברא העולם כבר כל הנבראים ישנם - "ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה" (בראשית ב, ב). אולם עתה מתנוצץ ומאיר בשבת שלאחר בריאת העולם האור של שבת של קודם שנברא העולם.

זהו העומק הפנימי של יום שכולו שבת.

מתנוצץ ומאיר האור של "קודם שנברא העולם היה הוא ושמו לבדו" (פרקי דר"א פ"ג), הוא ושמו לבדו - זה מה שהיה. ועבודתנו היא "מה הוא שבת אף אתה שבות" לא רק ביחס לשבת השניה, אלא גם ביחס לשבת הראשונה, שהיה הוא ושמו לבדו. זהו המקום שהנפש

המהלך שבו נמצאים - "מהלך" של כניסה לפנים

ראשית, כמו שהוזכר, צריך שהכניסה פנימה לתוך הבית לא תבוא מבהלה, מהלחץ, ומהפחד של מה שנמצא בחוץ. כפשוטו, הכניסה איננה צריכה לבוא ממקום של פחד - מחמת האמונה הפשוטה שהקב"ה משגיח בהשגחה פרטית על האדם.

אבל בעומק היותר פנימי, הכניסה לפנים מאירה אור של כניסה לפנים, מהלך של כניסה לפנים. אילו זכינו, הכניסה לפנים הייתה מגיעה מהלבוב הזה - ממעמקי הנפשות שתובעים את הכניסה לפנים. אבל כשלא זוכים, נדחפים להיכנס פנימה מחמת הנגיף.

לאחר מלחמת העולם השנייה, כאשר חזרו חלק גדול מכנסת ישראל לארץ ישראל, אמרו רבותינו שאילו זכינו, היינו מגיעים לארץ ישראל בבחינת "ענני שמיא" (ע"פ דניאל ז, יג). עכשיו שלא זכינו, מגיעים לארץ ישראל מתוך השואה, מתוך אומות העולם שזרקו חלק מבני ישראל לארץ על מנת להיפטר מהם. ומעין אותו דבר, קורה גם עכשיו.

אלו הם שני מהלכים שונים שיכלו להיות. אם היה את המהלך השלם, היינו נכנסים פנימה מתוך בקשת הנפשות. אך במהלך החיצוני שקיים עכשיו, נכנסים פנימה מחמת הדבר שבעיר - "דבר בעיר - כנס רגליך", "בא חדרריך".

אולם מי שחי יותר פנימה, אינו מתלבש דוקא בנקודת הלבוב הזה, ופועל לפיו. אלא הוא מבין שזהו רק לבוב, אך ישנה עצמיות שנמצאת בתוך הלבוב. הוא מביט וקולט בבהירות, שכל מהלך סדר הדברים היא כניסה לעולם של פנימיות, לעולם של "לפיכך נברא האדם יחידי" (ע"פ סנהדרין פ"ד מ"ה), למקום הסוד הפנימי, למקום שהוא מכיר את בורא העולם מתוך חלקו בהכרת ה', "לפום מה דמשער בלביה" (זה"ק וירא קג ע"א), ולמקום שיש לו את חלקו בתורת ה'.

זהו הזמן שהקב"ה נתן עבור כך!

כמובן, כיון שנכנסים לבית, בחלק גדול מהמקרים יש את בני הבית, וישנם טרדות והפרעות שונות. אך זהו גופא חלק מהגלות, שהכניסה לבית הינה מכח הדבר שנמצא בחוץ, באופן של פחד מבחוץ, ולכן גם שנמצאים בבית יש את ה"אויבי איש אנשי ביתו", כל אחד עם הטרדות המצויות בתוך ביתו.

לפיכך, צריך שום שכל כיצד לפעול בחלק הזה, כל אחד לפי ערכו, מצבו, ועניינו. אבל המבט צריך להיות מבורר מאוד מאוד מאוד, מבט בהיר בנפש, מהו המניע של כל הכניסה בפנים. המניע הוא - האור שמאיר מכח הארתו יתברך שמו, התובע להיכנס לבית גזיו, למציאות של פנים.

להביט באופן פנימי על המצב

מי שישתכל כך על הדברים, הוא חי בגדלות המוחין, ולא בקטנות המוחין. הוא חי בשמחה של התקרבות לה', הוא לא חי בפחד. כמובן

זאת, אבל בלבם הם יאמרו שזה משעמם להם, אין להם מה לעשות שם, הם נפגשים עם האמת המוחלטת ביותר, ולא מסוגלים להתקיים בה. זהו המצב שמאיר עכשיו.

לשון הכתוב: "לכתב אחרי במדבר" (ירמיהו ב, ב) - גם כאשר אדם הולך במדבר לבדו, הוא מחפש את ה"שישים ריבוא ישראל", אמנם הוא רוצה שגם הקב"ה יתגלה, אבל הוא מחפש שיהיו שם הרבה בני אדם, הוא אינו יכול לעמוד שם לבדו.

כפי שכל אחד רואה, הקב"ה מכוון את הכל למקום הזה. אנו נכנסים כעת לחודש ניסן, ולאחר מכן מגיע ליל הסדר, שזהו הזמן של "משפחה ומשפחה", זמן של "עשרה", "איש למנויו" (פסחים פ"ה מ"ג). ועיקרה של מצוות ליל הסדר היא סיפור יציאת מצרים - "שאל אביך ויגדך, זקניך ויאמרו לך". מה הקב"ה עשה עכשיו - הפקיע את ה"זקניך ויאמרו לך", הכל מתפרק.

כאן האדם עומד בפני מציאות מאוד פשוטה, האם הוא יכול לעמוד מול מציאות ה' ואמיתותו, ולמלאות את החיים מה' יתברך, רצונו וחכמתו יתברך שמו, והדבקות בו ובתורתו. או שהחיים הללו ריקנים אצלו, חסרים אצלו, והוא צריך עוד הרבה דברים בחיים, הוא מוכרח לעשות מעשים, דברים חיצוניים, וכן על זה הדרך.

ככל שהאדם מבין את העומק הפנימי, הוא מבין את המבחן, כלשון הכתוב: "ה' צדיק יבחן" (תהלים יא, ה) - שהנפשות היותר עדינות ופנימיות עומדות לעבור עכשיו.

זהו לא רק זמן לברוח מבחוץ, וכן זהו לא רק זמן להתעסק עם כל מה שקיים בתוך הבית. הרי לבני אדם כבר הרבה זמן יש תיקונים שצריך לעשות בבית, מסמכים שצריך לסדר, עכשיו מתחילים לנקות את הבית לפסח, וכן על זה הדרך. בודאי שמי שזקוק לעשות זאת מצד ההלכה, ולפעמים מצד שלום בית, או מצד נוחיות הדבר, גם זה נצרך לעשות. אבל המבט הפנימי צריך להיות שהקב"ה נתן זמן למשהו אחר, לא על מנת זמן לסדר את הבית.

כל מי שמתבונן מעט על היקף הדבר שמתחולל בימים האלו, לא רק על הפרטים בלבד, אלא הוא תופס תפיסה היקפית לכל מהלך פני הדברים, הוא רואה שהקב"ה מעמיד את האדם בבחירת הנצח בחיים האמיתיים. מי שיבחר את החיים האמיתיים, להיות מסוגל להסכים באמת לחיות רק עם בורא עולם ותורתו, הוא בן עולם הבא - כבר עכשיו, הוא הוא זה שיזכה לחיי העולם הבא.

אבל מי שלא רוצה בכך, הוא אינו מעוניין שכל חייו יהיו רק הוא והקב"ה ותורתו, אלא הוא מחפש דברים נוספים, הוא צריך חתונות, הוא צריך שמחות, הוא צריך סרטים, "צריך צריך צריך", את כל מה שאנשים מחפשים וקשה להם להתנתק ממנו, במילים אחרות - הוא מפקיע את עצמו מחיי הנצח.

זהו התהליך שבתוכו אנחנו נמצאים עכשיו.

כניסת אומות העולם לחדרים

שאלה: הרב אומר שהכניסו אותנו לחדרים, הרי גם את הגויים הכניסו לחדרים, איזה אור מתגלה בהם, הרי אין להם את ההכרה של ה'?

תשובה: שאלה נכונה מאד. ונגדיר פעם נוספת, אילו הייתה מציאות של אור לא מצד החיצוניות, אלא מצד התפיסה הפנימית שמכניסה פנימה, אזי היה מתגלה "והביאני המלך חדריו", ואותם נשמות של אומות העולם, שהם בבחינת חסידי אומות העולם, שע"ז אומרת הגמ' שעתיד להיות לכל ישראל כך וכך שמשים שאוחזים בכנפי ד' ציציותיו - אלו הם שהיו זוכים להיכנס פנימה. ואלו הם באמת חסידי אומות העולם שישארו לעתיד.

אבל כשלא זכינו, ונכנסים פנימה מכח הסיבה החיצונית של הדבר, כמו שאומרת הגמ' במסכת בבא מציעא בפרק אלו מציאות, יש בתי כנסיות של ישראל ויש בתי כנסיות של עכו"ם. כלומר, שיש מציאות מקבילה לכח הקדושה. ובאופן הזה, כיוון שהסיבה החיצונית היא זו שמניעה את הדבר - דבר בעיר, גם מי שנכנס פנימה זה אומות העולם. וזה גופא נקודת הבלבול, כי הוא נכנס פנימה יחד עם הערב רב, ואז רובם של הנפשות נופלות, כי מה הוא מוצא בפנים - הוא מוצא את מעמקי שער הנ' דני, ומשם הוא מתערב איתם. זוהי עומק הנפילה שיחד עמו נכנסים כל אומות העולם. זה הערב רב של תערובת - שורש הרע.

כיצד יתפרנסו בעת הזו

שאלה: לפי מה שהרב אומר לחיות בנועם ה', להידבק, מה עם אנשים שעובדים, לא אנשים תלמידי חכמים שלומדים, איך הם יפרנסו את הבית?

תשובה: "איך הם יפרנסו את הבית" זו אותה שאלה ששואלים "מה נאכל בשנה השביעית". כאשר מדברים על יום שכולו שבת, מעין כך יש לנו שמיטה כאן בעולם - "וציוותי את ברכתי לשלשת השנים". ומה שבני אדם טרודים, שכולם מחפשים איך להביא טרף לביתם מבחינה מציאותית, היא גופא, בחיצוניות זה מחמת הדבר בעיר, שאז נעשית מציאות של חסרון, וגם הפרנסה נתמעטה מרובם של הנפשות. אבל מהצד הפנימי, זה מחמת שמתגלה מקור הברכה שהוא שבת קודש, ומשם יגיע מקור השפע. השפע לא יגיע מהמקום החיצוני שחושב כל אחד מהיכן לסדר את הדברים, אלא הוא יגיע מאור ה' הפנימי של שבת קודש שהיא מקור הברכה.

שפעמים ישנם גם מורכבויות חיצוניות, אבל עיקר מהלך פני הדברים אצלו הוא בכניסה לעולם של פנים, בכניסה למציאות של פנימיות.

כאן מונחת עומק הבחירה.

ככל שהזמנים הולכים ומתפשטים, וכעת אנו נכנסים לחודש ניסן, הדברים יותר מצטמצמים. בבתי הכנסיות ובבתי המדרשות נעשתה מציאות של מעין דמעין חורבן הבית ח"ו. אולם, בו ביום שנחרב בית המקדש - נולד משיח, בו ביום שסוגרים את בתי הכנסיות ובתי המדרשות - מאיר אור יותר פנימי.

מי שמסתכל על זה במבט החיצוני - "הערב רב סגר". אבל מי שמסתכל על זה במבט הפנימי - הם כולם שלוחי ה'. אילו זכינו, שליח ה' היה בלבוש של משה - משיח. כאשר לא זכינו, זה נעשה בלבוש של ערב רב, וכל שאר ההלבשות של ה"דבר בעיר".

כאשר מביטים מהמבט הפנימי - פנימה, מבינים שמאותו מקום של סגירה, נולד האור הפנימי - התביעה להיכנס פנימה, התחברות למציאות של פנים.

ככל שהאדם יפנים את הדברים הללו, והם יחדרו עמוק ללבבו, והוא יחיה את הדברים, לא רק באופן של ידיעה בעלמא, אלא הוא יחיה אותם, הוא יעבור את כל התהליך באופן שלם.

כמה הוא יזכה להיכנס פנימה - זהו כבר שלב שני. אבל השלב הראשון הוא שהמבט יהיה ברור לקראת מה הולכים, אדם הולך לחתונה, ברור לו שהוא הולך לחתונה, וכן להבדיל, כאשר אדם הולך לבית האבל, ברור לו שהוא הולך לבית האבל - כך צריך להיות ברור להיכן אנו הולכים עכשיו.

מי שמסתכל במבט חיצוני, נראה לו שאנחנו הולכים לבית האבל, בבחינת "אבל יחיד עש'י לך" (ירמיהו ו, כו). אולם מי שמסתכל במבט פנימי, רואה שאנו הולכים למדרגת האיחוד הפנימי של קוב"ה וכנסת ישראל, זהו "יום חתונתו" (ע"פ שה"ש ג יד). זהו המהלך הפנימי. זהו המבט הפנימי כיצד להיכנס לכל הזמן הזה, לכל התהליך הזה, לחיות בטעם העליון, ולא בתפיסה התחתונה - לחיות באור ה'.

יזכה אותנו הבורא יתברך שמו, שהסיבה שנכנסים פנימה, תתהפך ברגע זה, לא מחמת נקודת החסרון, אלא שבמקום גילוי הדבר שמכניס את הנפשות פנימה, יתגלה דבר ה' שמכניס את הנפשות פנימה, בבחינת "משכני אחריך נרוצה הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בך" (שה"ש א, ד).

שלא יתגלה דבר בעיר - "לך עמי בא בחדריך וסגר דלתך בעדך", אלא יתגלה הצד העליון של "לכתך אחרי במדבר", מדרגת "הביאני המלך חדריו" - זהו המבט הפנימי. מי ששומע את הצליל הזה, וחי את הצליל הזה, הוא יכול לחיות את כל התקופה הזו, עם כל המורכבויות החיצוניות שבה, באור ה', בנועם ה', בזיו ה' והדרו, בגילוי שלימות מציאות הבורא יתברך שמו, בליבו, ובלב כל ישראל, וכל העולם כולו - שידעו אותו למקטנם ועד גדולם. ■

שאלות ותשובות בסוף השיעור

חלק מהזמן, וגם באותו זמן יש "רצוא ושוב" בנפש.

גילוי ה"יחידה" לפי ערכו

שאלה: הלכה למעשה, איך אני מתחבר לקב"ה ולגלות את היחידה שהרב מדבר עליה בזמן הזה. מה לימוד התורה שאני צריך ללמוד בעיקר, התבודדות כל יום, כמה זמן להשקיע?

תשובה: אי אפשר לסדר את ה"כמה" זמן, כי החיים מורכבים כל אחד לפי עניינו. אנו ניתן את הקווים הכלליים של הנפש. כל אחד כמו שהוזכר צריך לזהות איפה נקודת החיבור העמוקה לפי ערכו שלו, ובערכו שלו כרגע זו היחידה דפרטות שיש לו, זוהי ה"יחידה דנפש דנפש דנפש", בלי להיכנס לדקויות של ההגדרה, אבל לפי ערכו שלו זו הנקודה העמוקה ביותר כרגע שהוא משיג. ואת אותה נקודה, להיות מודע אליה, להוציא אותה מהכח לפועל, ולהרחיב אותה ולהתקדם.

איזה חלק של תורה האדם ילמד - הוא ילמד את אותו חלק של תורה ששם מקום חיבורו העמוק ביותר.

הסרת החלקים שלא שייכים לו ע"י סגולות

שאלה: מה שהרב אמר בשיעור האחרון להשיל את החלקים שלא שייכים לאדם, האם לימוד זהו יכול להשיל את החלקים שלא שייכים לי?

תשובה: זה מועיל כסגולה, אבל אחרי שיש הארת הסגולה צריך בנפש בפועל לברר מה הם החלקים שהוא מחובר ולהתנתק מהם בפועל.

צורת לימוד התורה בעת הזו

שאלה: מבחינת לימוד תורה, שאדם ישקיע במה שהוא הכי אוהב?

תשובה: מה שהוא הכי מחובר, על מנת שהוא יהיה שקוע במעמקי הנפש. כיוון שאצל רוב בני אדם אלו זמנים מורכבים, רוב בני האדם לא במדרגה של גדולי הדור שיש להם כח להיות בתוך הבית ולהתנתק נפשית מכל מה שקורה מסביבם, ולהיכנס לסדר הלימודים הקבוע שלהם, יש יחידים שכן, ואשריהם וטוב להם, כאן שאנו מדברים במצוי ולא רק ברצוי.

לכן, לרוב בני האדם, על מנת שהם יוכלו לעבור את התקופה, הם צריכים להתחבר לחלק של התורה שיותר קרוב לליבם. משני סיבות, הסיבה הפנימית, כי שם הם נקשרים למעמקי התורה. ומהסיבה החיצונית, כי זהו הכח שיכול להחזיק אותם לאורך זמן גם בתוך כל

ככל שהאדם יכיר את הדבר, יתחבר אליו, ובלשון פשוטה: יתחזק בבטחון בה', וידע שהוא היחיד הזן ומפרנס לכל, והוא מקור הכל, אזי השפע שלו יבוא ממזון של שפע של שבת קודש של יום שכולו שבת, ומשם שורש האור הפנימי שמאיר בזמן הזה.

עבודת כל אדם בתקופה זו

שאלה: מבחינה פנימית, אדם שלא נוטה לפנימיות, או אישה שלא למדה תורה, כיצד הנקודה של החיבור הפנימי של האנשים הללו?

תשובה: כל אדם, בין איש ובין אשה, צריך לשבת בזמנים האלה ולברר, מהו המקום העמוק ביותר שדרכו הוא קשור לבורא עולם. איש ואשה, כל אחד ואחת לפי עניינם איפה מקום ההתקשרות, ואת אותו מקום התקשרות לגלות אותו יותר ויותר. אם האדם היה קשור לקב"ה רק דרך המעשים, יש לו נקודת קושי, וגם עכשיו הוא מחפש איך לעשות חסד עם אחרים, והוא לא יכול להביא עניים לבית כיוון שהוא לא יכול להכניסם לביתו. הוא חייב לגלות קשרים עמוקים יותר שיש לו עם בורא עולם, ואת אותם קשרים לפתח יותר ויותר. אבל להכיר ראשית כל ברור כל אחד ואחת, מהו הקשר העמוק לפי ערכי שלי שאני קשור לקב"ה. זהו זמן שכל יחיד ויחיד צריך לברר את העומק של הקשר הזה. ומשם לחדד הלאה.

שאלה: מה הכוונה קשר פנימי עמוק, איך הוא בא לידי ביטוי?

תשובה: לאחד הקשר יכול להיות "אהבה", לאחד יכול להיות במציאות של "יראה", לאחד יכול להיות במציאות של "דיבור", כל אחד ואחד ומעמקי הקשר שלו. יש מי שמכיר את הקב"ה בעצם. כל אחד לפי מדרגתו.

צורת ההימצאות הנכונה עם הילדים

שאלה: הלכה למעשה, שאנו נמצאים בימים הללו, צריך זמן רב להעסיק את הילדים, כיצד ניתן להתמודד עם זה ביחס לעבודה הפנימית?

תשובה: גם כאשר האדם נמצא עם הילד, כמו כל דבר, הוא לא נמצא עם הדבר בשלמות, אלא הוא נמצא איתו בחלקו. לשון הנפש החיים הידוע ביסוד מאמר חז"ל: "טוב תורה עם דרך ארץ שיגיעת שניהם משכחת עון", שבשעה שהוא עוסק בדרך ארץ, יהיה עמו תורה. כלומר, כאשר הוא עוסק בדבר הארצי, לא כולו יהיה שקוע בארצי, אלא יהיה שקוע שם ב"רצוא ושוב", וזה "טוב תורה עם דרך ארץ". וגם כאשר האדם נמצא עם בנו, הוא לא יכול בשום פנים ואופן שהוא יהיה כל כולו עם ילדיו בכל נפשו, כי אם הוא יהיה שם כל כולו - הוא נפל למקום התחתון הזה. לפיכך, הוא נמצא עם ילדיו

שאלות ותשובות בסוף השיעור

תשובה אמיתית, כמו התשובה בערב יום כיפור גדול, הוא עשה גם בערב יום כיפור קטן. ישנו מעשה ידוע שבזמן החפץ חיים הייתה גזירה, והוא אסף חתימות מרבני ישראל שיעשו יום של צום, שהגיעו לר' חיים מבריסק הוא אמר מה יועיל

צדקתם ותעניתם אם הם לא שבו בתשובה ולא תיקנו את כל מהלך הדור, מה תועיל התענית. אם זה מצורף לשינוי, והוא גם עושה תענית מחמת שהוא מצטרף עם הכלל - אשריו טוב לו. אבל אם הוא עושה תענית מחמת שהרבנים אמרו, וכך רוב כנסת ישראל עושים, אי אפשר לומר שהוא לא עושה טוב, אבל הוא רחוק מלהיות מי שהוא עצמו. הוא צריך לברר מה חלקו שלו, מה פרטותו שלו, ולפ"ז לתקן.

פחד מהחטא ולא מהנגיף, הנהגת הזהירות

שאלה: צריך לפחד להידיבק מהמגפה בחוץ, או שלא צריך לפחד משום דבר?

תשובה: "פחדו בציון חטאים" - מה שיש לאדם לפחד זה לפחד מחטאיו, זה פחד. עכשיו יש שאלה של הנהגה מעשית כמה להיזהר וכמה לא. יש כאן נקודה עדינה מאוד, יש הנהגה של כלל ויש הנהגה של פרט. בהנהגה של כלל, אם כולם לא יזהרו אז ח"ו העולם יכול להגיע להיכר שהוא יגיע. מצד הנהגה של פרט, היא משתנית בכל אדם לפי מדרגתו, אין לזה הגדרה אחת ברורה מה האדם צריך לעשות. כמובן, דברים שיש בהם הגדרה של סכנה - הוא צריך לפרוש מהם. דברים שההגדרה של הסכנה בהם היא רחוקה, ככל שהוא בעל מדרגה יותר הוא חושש פחות. ככל שהוא בעל מדרגה פחות, הוא חושש יותר. אבל יש הנהגה של כלל, מה שצריך להורות כלל, שזה מהלך אחד. ויש מהלך של כל יחיד ויחיד לפי מדרגתו שלו. להכניס את עצמו לידי סכנה שיעשו לו נסים, כמו שאומרת הגמ' אין לעשות כן, אבל דברים שהם פחות מכך תלויים במדרגת כל אדם ואדם.

כיצד להיכנס פנימה שלא מתוך פחד

שאלה: הרב דיבר בשיחה של ראש חודש טבת שאחד מהסיבות שיש פחדים לאדם, מחמת שהנשמה מרגישה את ריחוקה מבורא עולם מחמת כל מה שהוא עבר, או שאם זה יותר פנימי, זה מחמת כל הגלגולים שהוא עבר. למעשה בשבילנו, הרי כל אחד פה עבר מה שהוא עבר, ועכשיו שהוא נכנס למקום פנימי של היחידה לגלותה, והמפגש שלו עם הנפש בא ממקום של פחד, שהנשמה מבינה שעד

הטרדות שבתוך הבית, עדיין להיות קשורים לתורה.

באופן מעשי גמור, או שהאדם לוקח לעצמו איזה נושא מעניין וכדומה, ענין ללבן אותו ולבדוק אותו ועל ידי כן הוא נהיה שקוע. או שהוא לוקח נקודות פנימיות שמתברות אותו פנימה, ולתוכם הוא נקשר. אבל כל אדם בר דעת שרוצה לעבור את התקופה הזו בצורה נכונה, אם הוא לא יסדר לעצמו סדר, הוא ימצא את עצמו מבולבל מכל מציאות המורכבות של הקטנות שנמצאת סביבותיו. לכן, הוא צריך לסדר לעצמו סדר של לימוד. או שאדם לוקח נושא רחב, לוקח עניינים, מלבן אותם. זה בדרך כלל מצוי יותר אצל אנשים רחבים יותר בתורה. או שלפחות הוא לוקח נושא מסוים שהוא מחובר אליו מאוד, ובו כרגע הוא עוסק.

על אף שיש לנו מצוה של ידיעת כל התורה כולה, ויש סדר לימוד כולל, אבל רוב בני האדם לא יחזיקו מעמד לאורך זמן בבית מכח כל המורכבות. לפיכך, חכם עיניו בראשו לסדר לעצמו איזה ספרים הוא מחובר אליהם, איזה נושא מחבר אותו, ויותר להתחבר אליו עכשיו. וכך יותר ויותר הוא יוכל לעבור את המצבים היותר מורכבים בבית. כמובן, אדם שיש לו קביעות של דף היומי, או שיש לו זמן ללמוד בעיון וכדומה, ישתדל כל אחד לפי ערכו לשמרו כמה שיותר, אבל חייב להיות שהוא יהיה חכם איך למצוא את החלק היותר קרוב ללב, אפילו שזו לא הצורה השלמה, אבל בשביל לעבור את המורכבות הזו, זו הצורה היעוצה למעשה.

דוגמאות לחלקים פנימיים שאדם קנה מאחרים

שאלה: הרב אמר שיש לנו חלקים מבחוץ שלא שלנו, אם זה בלבוש, אם זה במסעדות, וכו'. אדם שאין לו את כל הדברים הללו, הוא לומד תורה, מתפלל, חוזר הביתה, חי עם המשפחה, לא הצלחתי להבין איזה דברים חיקיתי מאחרים ואינם שלי, הרב אמר לחשוב מהם החלקים שאינם שלו, איך זה בא לידי ביטוי בחלקים הפנימיים, הרב יכול ליתן לי דוגמא או שניים כדי שנבין לאן לחתור ולחפש.

תשובה: שללתם את החיבור החיצוני שבני אדם התחברו לעולם של החומר, אבל גם שאנו נכנסים לעולם יותר פנימי, ניתן דוגמאות בעלמא, יש בני אדם שנותנים הרבה צדקה, מדוע הם נותנים הרבה צדקה, כמובן, חז"ל אמרו צדקה "וחטיך בצדקה פרוק", צדקה מקרבת את הגאולה, והכל נכון, אבל הסיבה בעומק שהם נותנים צדקה היא מחמת שיש אווירה מאד חזקה היום של נתינת צדקה. הם לא עושים את זה בעצם מחמת נקודת הדבר עצמו.

דוגמא נוספת. היום חלק מכנסת ישראל אמרו יום כיפור קטן כמנהג חלק מהקהילות, האם הוא אומר זאת מחמת עצמו, או מחמת שזו האווירה הכללית, לכן זה מה שהוא עושה. האם הוא באמת עשה

שאלות ותשובות בסוף השיעור

שאלה: גם עכשיו הולך להיות מכת חושך?

תשובה: זה לא הולך להיות, כולם בתוך החושך.

הנהגת מי שבסיכון מהנגיף וסביבותיו אינם נזהרים

שאלה: ידוע שבצרה הזו ישנם אנשים שהם בסיכון גבוהה, אדם כזה, יש ילדים גדולים בביתו, והם אינם נזהרים, והוא לא יכול להכתיב להם מה לעשות, ויכול להיות שהם מסכנים אותו, ואנחנו חיים לפי ההנחיות, משתדלים לשומרם, לא בגוזמא, אך השאלה היא מה קורה מצד הבית, האם להפעיל עליהם לחץ, או שלחיות באמונה גם כלפיהם?

תשובה: באמונה כלפיהם זו מדרגה גבוהה, כיוון שהם בעלי בחירה, צריך להפקיע את האמונה ממישהו שהוא בעל בחירה. יש מה שהאדם מאמין כנגד כח הטבע, ואז האמונה היא שהקב"ה מנהיג את הטבע. ויש מה שהאדם מאמין כנגד כח של בחירה, והאמונה כנגד כח של בחירה היא יותר גבוהה, והיא פחות שייכת לבני אדם שחיים יום בועלם החומרי ולהוטים אחריו.

למעשה, צריך חכמת חיים, יש פעמים שהאדם צריך לייחד חדר, ויש פעמים שאדם צריך לשכור איזה מקום ליד בשביל לייחד לאותו קרוב שיהיה לו מקום סמוך לידו. ולפעמים הוא צריך להוציא את הבנים מהבית. כל מקום צריך להיות חכמת חיים מאד עדינה איזה צד עדיף מתוך כל המורכבות.

בהרבה מאד בתים המצב הנוכחי עכשיו יוצר מורכבויות עד אין קץ, מעשיים, נפשיים, כלכליים, אמוניים, עד אין קץ. חלק מהדברים זה עבודת ה', וחלק מהדברים זו חכמת חיים מעשית בכל מקום פרטי להגיע לשיקול דעת דקדושה מתוך תפלה אליו ית"ש, היכן הצורה הכי רצויה לנהוג למעשה. וחלק גדול ממה שבני אדם סובלים עכשיו זה מחמת שיש בלבול דעת, ואז גם ההכרעות שמכריעים הם בלתי מדוייקות, והסבל נוצר בתוך הבית, והדבר הופך להיות גלגל חוזר של סבל בלי קץ. צריך יישוב דעת, רוגע, לעולם המצב שכמעט כולנו נעבור הוא לא קל, אבל בתוך זה יש שיקול דעת, הוא מעמיד את כל האפשרויות שיכולות להיות, כותב אותם בצורה מסודרת, מתייעץ עם עוד בן אדם אולי יש לו רעיון חדש שהוא לא חשב עליו, ואז הוא בוחר מתוכו את הרעיון הכי מעשי שהוא לעולם לא קל, רק הוא יותר נכון ויותר קרוב מאשר שאר המציאויות. אבל צריך להיכנס לכל פרט לגופו במה שקורה בכל בית.

עקבתא דמשיחא – אין יציבות בכריאה

שאלה: הרב אמר על ענין ה"קורונה", שיהיו ימים יותר טובים, זאת

עכשיו היא עשתה דברים שהיא לא הייתה צריכה לעשותם, והפחד הוא פחד אמיתי שהוא נפגש עם בורא עולם והוא אינו ראוי לכך, והמעשים שלו הם מתוך יראה שהוא לא מתוקן.

אז השאלה היא, כיצד אדם למעשה עושה בתשובה באופן הזה, ובכך להיכנס ליחידה ממצב שהוא מבין שהוא עובד את הקב"ה מתוך שמחה, ולא מתוך פחד של "אשר עבדת את ה' אלוקיך" שלא מטוב לבב.

תשובה: העצה היעוצה היא לעולם דבר ראשון לראות מה כבר כן יש לו, ולהכיר בערך מה שיש לו, ומתוך כך להודות לקב"ה, ואז להתבונן במה שחסר לו. נמצא ששורש תחילת החיבור נובע ממה שיש, שהוא מוציא אותו מהכח לפועל בפה שהוא מודה לקב"ה, ומתוך אותה נקודה שקיימת הוא בא לשוב בתשובה על מה שחסר, ושם הפחד שלו הוא פחד דקדושה, בבחינת "פחד יצחק אבי היה ליי", זה פחד שבא אחרי שכבר יש לו מציאות של קשר, ואז הוא מכיר את החלק החסר ומתוכו הוא משלים את נקודת החסר.

מדוע הנגיף ארע בזמן העמוס ביותר בשנה

שאלה: למה הנגיף קרה דוקא לפני ניסן, שזהו הזמן הכי לחוץ בשנה של דברים חיצוניים שצריך לסדרם, דברים שמוכרח לעשותם. אפשר לומר שגם לפני ראש השנה לחוץ, אבל זהו לחץ מצד הפנימיות, לעשות תשובה וכו', אבל בפסח האדם מוכרח לצאת החוצה. אם זה היה קורה אחרי פסח, האדם היה יותר מיושב להיכנס פנימה.

תשובה: איך הייתה גאולת מצרים, היא הגיעה ממקום של רוגע או ממקום של עבודה קשה בחומר ובלבנים, וכל סדר הדברים שנאמר בגלות מצרים.

שאלה: במכות הם כבר הפסיקו לעבוד.

תשובה: היא גופא, זה בא לאחר מכן, "ויזעקו ותעל שוועתם אל האלוקים" כאשר מת פרעה, אבל קודם הם עברו תהליך של בלבול, ומתוך מציאות הבלבול בא השלב הבא של מציאות יותר של רוגע. אבל התהליך התחיל מבלבול, ומבלבול בא רוגע חלקי, מת פרעה ועל ידי כן "ויזעקו ותעל שוועתם אל האלוקים", ואז התחיל כל סדר י"ב חודש של המכות, אבל התהליך התחיל בדיוק מאותו תהליך, ממקום של בלבול, הוא לא הגיע ממקום של רוגע.

בלשון אחרת והיינו הך, "ברישא חשוכא והדר נהורא", "ויהי ערב ויהיה בוקר", קודם "ערב" - תערובת, בלבול, לאחר מכן "בוקר" - בהירות. כל דבר כך מגיע, הקליפה קודמת לפרוי, הוא מגיע באופן שתחילתו בלבול, לאט לאט כל מי שיזכה, שלא ימות בעז"ה בארבעה חומשים שמתו במכת חושך, יכנס ל"יהי אור" של "לילה כיום יאיר".

יסוד ההנהגה כעת לא תלוי בזכויות

שאלה: האופן שבו אנו נמצאים עכשיו שבכל העולם ישנם כל כך הרבה מתים ובארץ אין כמעט כלום, האם זה בזכות הצדיקים שצמים ומתפללים עלינו, או סיבה אחרת?

תשובה: ההנהגה עכשיו לא תלויה בזכות של אף אחד, זה לא תלוי עכשיו בזכות, זו הנהגה שנמצאת ביחוד העליון שלא תלויה עכשיו כלל וכלל. כמובן שיש פרטים שתלויים, אבל יסוד ההנהגה לא תלויה במעשי הנבראים. תפלת הנבראים, תשובת הנבראים וכדומה, יכולה לשנות פרטים בתהליך, היא לא יכולה לשנות את יסוד התהליך.

שאלה: אבל מה הסיבה שבארץ לא קורה כמעט כלום לעומת חוץ לארץ?

תשובה: אתם מסתכלים על הדבר במבט של הרגע, השניה, מה שעומד למול העיניים, המצב הוא הרבה יותר היקפי, הוא לא בצורה הזו.

בירור כח ה"ערב רב" ע"י אורו של משיח

שאלה: האר"י הק' אמר שרובו של הדור הזה הוא ערב רב, ופעם הרב אמר שיבוא משיח הוא יברר את הערב רב, הכוונה היא שאנחנו צריכים להתחיל את הבירור הזה, והמשיח הוא זה שיוציא מאתנו את התפיסות של הערב רב?

תשובה: בלשון אחרת, עצם הכח שממנו אנו מבררים זה נקרא "אורו של משיח", זה לא שאנו עושים זאת כמציאות לעצמנו ומשיח יבוא וישלים, אלא כמו אדם שהולך עם נר, נר לאחד נר למאה, האור של המשיח שמאיר כבר עכשיו, הוא עוד לא הגיע בפועל בגוף לגאלנו, אבל האור שלו מאיר בתוקף, והאור הזה גופא נותן לנו את כח הבירור.

מדוע העולם לא יחזור לקדמותו

שאלה: הרב אמר שהעולם לא יחזור לקדמותו, ולפי מה שהרב הסביר עכשיו שאנחנו ב"רישא דלא אתידע", הרי שאנחנו לא יודעים כלום, אז אולי הוא כן יחזור לקדמותו, למה הרב התכוון?

תשובה: השאלה היא הפוכה מיניה וביה, עד כמה שכל המציאות של ה"לא ידע" הגיעה, כוונת הדבר שנמצאים בעולם יותר עליון, ולכן לא שייך שהמצב יחזור לקדמותו, זה עלה ל"רדל"א", ומשם זה עולה בחזרה מ"עתיק" ל"פה דא"ק", הוא לא חוזר למטה. ■

אומרת, שהדבר הזה יתבטל, או שימשיך?

תשובה: שני מילים: לא יודע.

שאלה: הכוונה שלי, מה כוונת הרב שאומר ימים יותר טובים?

תשובה: כל הבריאה בנויה באופן של תנועות, בני אדם שרואים צד אחד של תנועה נוטים לקלוט שזה המציאות, והם לא קולטים על דרך כלל שהדברים הם מציאות של תנועות. יתר על כן שאנו נמצאים בעקבתא דמשיחא בסופו ממש, כל המציאות מתנועת כל הזמן, זה "רישא דלא אתידע", הכל מתערבב ומתנועע בכל רגע. אז ממילא אין שום דבר יציב בעצם, וכיוון שזה שייך ל"רישא דלא אתידע", אז לא שייך לדעת מה שיקרה. אי-הידיעה היא לא במקרה, היא אי-ידיעה בעצם, כי המציאות היא "ליבא לפומיה לא גליא", ועד שזה יגיע ל"פומיה" וזה עדיין נמצא במציאות ה"ליבא", אז לא ברור בדיוק איך יהיה התהלכות.

בלשון הרמב"ם והיינו הך: "עד שיבא לא נדענו איך יהיה", זה לא נאמר רק ברגע שהוא יבוא, גם בשלבים שלפני כן שזה כבר ה"עקבתא דמשיחא", רגליו של משיח בפועל, גם כן הדברים לא מבוררים מה שהם יהיו.

אנחנו הולכים בתום, בפשיטות, כל יום עם הקב"ה, קמים עמו, הולכים עמו, יושנים עמו, חיים עמו, ומתנועעים שלב על גבי שלב. זה בבחינת "כי משה נגש אל הערפל אשר שם האלוקים", כידוע עד מאד, מהו ערפל - אדם רואה רק כמה צעדים קדימה, הוא לא רואה למרחוק אלא מקרוב, זה צורה של "ברוך ה' יום יום".

הצורה הפנימית, כמובן שיש דברים שצריך לדאוג למעשה לטווח יותר ארוך, אם זה ניתן בהגיון ושום שכל, אבל, חלק גדול מהמצב, שאין אף אחד, לא משנה מומחה יותר, מומחה פחות, ואלו שמציירים את עצמם מומחים לדעת מה שיהיה - הרי שדבריהם הבל, כמו שברור לכל בר דעת. המציאות היא שלא רואים אופק רחב, רואים בקושי אופק קצר. מה זה גורם לאדם - "ברוך ה' יום יום", ככה הוא חי. ומה יהיה השלב הבא - הוא בידיו יתברך שמו, וה' יתברך יוליך אותו, ועמו נלך, "לכתך אחרוך במדבר" ארבעים שנה, עכשיו אנו הולכים אחריו גם כן. בדיוק איך וכיצד יהיה, במדבר - "על פי ה' יסעו, ועל פי ה' יחנו", משה רבינו ידע מראש מתי יסעו ומתי יחנו? "על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו", זה כל צורת החיים הפשוטה האמיתית. השאלה היא רק האם האדם רוצה ומעוניין להיכנס לאותם חיים, זה המבחן שהאדם עכשיו עובר, אין כאן שום דבר ברור חוץ מדבר אחד - שהקב"ה מוליך את הכל לטובתנו, להאיר את נפשתינו, להאיר את אור הגאולה השלמה במהרה בימינו.

החמרת מגפת "הקורונה" - רצון הקב"ה מבני

חו"ל ובני ארץ ישראל בעת הזו

שאלה:

בחול"ל נפטרו הרבה בני"א רח"ל מן המגפה, מה עלינו לעשות. ובמה אפשר להועיל לחולים?

תשובה:

הקב"ה מעורר יותר את בני חו"ל מפי שעל דרך כלל החומריות שם מרובה יותר ויותר, ונתערבו לבין הגוים בחיצוניות ובפנימיות. ולפיכך יש להבדל כמה שיותר מצורתם ותפיסת עולמם ולבנות חיי קדושה בלבד. יותר על כן על כל יחיד לבנות עולם לעצמו, שהוא ההיפך הגמור מהתערבות עם הגוים, והבן היטב. וכן לעורר החולים לכך, מלבד עזרה מעשית למה שנצרכים. ותפלה לרפואתם.

ואף בארץ ישראל רח"ל נעשה עירוב בין שומרי תורה ומצוות לאלו שאינם, לאט לאט יותר ויותר. ולכך בעת זו הקב"ה מעורר וסוגר את החרדים במקומותיהם, והתחיל הדבר בבני ברק, ומתפשט עוד, וזאת מפני שנתערבה עם תל אביב והסביבה. ולכך סגרם הקב"ה על מנת לעוררם לסגור עצמם מכל תערובת זו. וטובה שעת אחת קודם ברצון ולא באונס.

ומי שעסוק בחיצוניות תובע את עלבון החרדים, אולם מי שעסוק בפנימיות מכיר את תביעת השי"ת מהציבור החרדי להתנתק מן העולם החילוני, היפך מה שנעשה כל השנים האחרונות בהתערבות בלימוד באקדמיה ובמקומות עבודה ובנתינת כשרות על ה"מדיה" הפרוצה למחצה לשליש ולרביע.

ועל כל יחיד ויחיד לראות את תביעת השי"ת לשנות את כל הכיוון של השנים האחרונות של חיבור לעולם ולהתנתק מכל הנ"ל. כי עד עתה טענו שאי אפשר לעשות זאת ונצרך פרנסה, ומה עשה השי"ת, ביטל והחריב מקור הפרנסות לרוב, על מנת שנתבונן ונכיר את ההבל בטענה זו. וכן כל שאר החיבורים לטוילים לחו"ל בפסח וכדו' שהחריבו את הדור, נתבטלו כלא היו. וכן כל הלימודים באקדמיה הכל מושהה. וח"ו מי שיסבור שיעבור זמן והכל יחזור, אלא להיפך על כל יחיד להתעורר שהקב"ה תובע ניתוק מכל הנ"ל. וכל אחד יתבונן למה היה מחובר ומה ניתק הקב"ה, ויכיר את רצון הקב"ה ממה להתנתק.

אולם שורש הטומאה עדיין לא נותק וח"ו נתחזק, והוא ה"מדיה" הארוכה, אבי אבות הטומאה, שדרכה נובע כל המחלות כולם ובכללם ובראשם קורונה, שהמדיה היא השורש הפנימי של מגיפה זו.

ועל כל אדם להתנתק ממנה עתה ממש, כי זהו הניסיון האחרון שאליו נכנסו בתקופה זו. שנראה שכל החיבור דרך שם, ובמקום להיחלש - נתחזק, והוא בבחינת לפני שבר - גאון.

והשי"ת יאיר את אורו השלם, ועל ידו יבוטל כל הרע, ובכל זה מגיפה זו, ויתגלה אורו בכל העולמות כולם.

התפטרות מעבודה הקשורה ל"מדיה"

שאלה:

שלום לכבוד הרב.

ראיתי את דברי הרב על התקופה הזו, והדברים זעזעו אותי מאד מאד.

אני עובד בהייטק. יש המון חרדים שעובדים כאן, והאווירה תורנית, ויש מנינים, ולכן אהבתי את העבודה, למרות העובדה שהיא עוסקת בסיוע למדיה.

כעת אני לא מצליח להביא את עצמי למצב שאני מסוגל לעבוד אחרי הדברים של הרב, יש לי מועקה גדולה מהחשש ש"ראשי ורובי" בתוך שער הנו"ן הזה.

אני מאד רוצה להתפטר, אבל אני מפרנס יחיד (השתדלתי במשך שנים לחזק את הבטחון שלי כדי שאוכל לעזוב את העבודה יום אחד, אבל לרעייתי זה דבר שאני לא יודע אם היא תוכל לעמוד בו).

האם הרב יכול לכוון אותי למעשה הנכון ביותר בענין הזה?

גם בענין האינטרנט, שלצדדי התרגלתי שכל התקשורת עם כל העולם החיצוני היא דרכו, כולל העבודה שלי, בנקים, גופים ממשלתיים, עסקים, ואף לימוד תורה וקשר עם המשפחה.

ובפרט בתקופה הזו שאפילו מארגנים "מפגשים משפחתיים" דרך האינטרנט, ואף שיעורים. וכל זה נראה כדבר שלכאורה חיובי, אבל אני מבין כעת שאין בכך שום דבר חיובי.

האם הרב יכול לכוון אותי למעשה כיצד אצליח להתנתק מהדבר הזה כאשר כל הסביבה שלי עדיין מתקשרת דרך זה?

ולגבי עבודה מעשית, במשך שנים שניסיתי להתבודד, ולבקוע לנקודה פנימית, וללא הצלחה, רק דמעות, געגוע ותסכול.

למרות שהעמקתי עד כמה שיכולתי בשיעורים של הרב בדע את עצמך ובבלבבי משכן אבנה, הרב אומר שעכשיו קל מאד לגלות את האור העצמי שזורח עכשיו משום שהוא בתוקף, האם הרב יכול לכוון אותי בקצרה בצורה מאד מאד מעשית ופשוטה מה ואיך בדיוק לעשות את זה?

משום שאני כבר לא בטוח כלל שאני מבין איך לעשות, ומה לעשות, בצורה נכונה כדי באמת להצליח בזה.

ולגבי לימוד תורה, מה צריך להיות האיזון בתקופה הזו בין העבודה הפנימית ללימוד התורה? משום שאני מאד מאד רוצה כבר לבקוע לנקודה פנימית יותר, ולכן הנטייה שלי היא לעסוק בזה כמה שיותר עד שבע"ה אצליח.

תודה רבה רבה מעומק הלב על הכל.

תשובה:

האמת ברורה ואין בה ספק.

זה תהליך שהינך צריך לעבור מתוך עצמך ולהגיע להחלטה האמתית שהינך כבר עתה יודע מהי.

אין ראוי שזה יבוא כהוראה מזולתך אלא בחירה עצמית ברצון ה'.

כל זמן שלא הגעת למקום זה, לפחות יש להקטין את השימוש

תשובה:

יש בהם חלק שיש לתקנו. ועיקרו בפשטות לחזור לצורת הישיבות של הדור שלפני חורבן עולם התורה.

ובכללות אי פתיחות לכל רוח הטומאה וחופפת בדור זה. אלא להיפך, להשתמש באור הבוקע ומאיר בדור זה.

תמימות ופשיטות ביחס לחכמה בעת הזו

שאלה:

לכבוד הרב שליט"א.

לאור דברי הרב אודות הזמן החדש שנכנסו אליו, שעניינו אור היחידה, והעבודה בו לגלות בנפש את ההתקשרות התמידית והעמוקה אל מציאות ה', ודבר שהדרך גם באופן של מסירות נפש.

השאלה:

א. בכל מהלך השנה האחרונה רק למדתי ולא התבודדתי, והקשר הפשוט למציאות ה' הודחק יותר ויותר, ולכן מובן שעליי להתעורר ולעבוד כדי לגלות קשר חזק של פשיטות. ומאידך, עומדת עבודת בנין המחשבה, שאני בקושי בתחילתה, מה הדירוג שעלי לתת לדברים, בתפיסה הנפשית לעת הזו, ומה באופן המעשי. והאם יש מקום לכך שבתקופה מסוימת הסוגיה העיקרית תהיה ספרי בלבבי ח-ט-י.

ב. סובבו לי מהשמים תקופת בידוד, מה הדירוג למצב מיוחד זה, ומה דעת הרב על התבודדות רצופה של כמה ימים.

ג. לענין מסירות נפש, הודרכתי בעבר ע"י הרב, לא לפעול באופן הזה, היות וזה צורה של דילוג, ועלי ללמוד צורה של בנין. האם כעת זה זמן של דילוג ולכן ההוראה הקודמת לא שייכת לזמן זה?

תשובה:

א. לא. אלא בכל יום לייחד כמה דקות לקשר פשוט עם ה'.

ב. חלק ניכר מן הזמן לשקוע לעומק המחשבה. וחלקה הקטן התבודדות של השקטה. אולם רק בעת זו.

ג. לא לשנות.

כל אשר בכחך עשה, וה' ישלים החסר כראוי. יגעת "ומצאת" תאמין.

בהדרגה שלב אחר שלב.

חיבורך למקום זה חוסם את נפשך האלוקית.

כל זמן שהינך מחובר לשם אין לי דרך להאיר את אור ה' בקרבך כי יש מסך מבדיל המחשיך את הנשמה.

גוג ומגוג פנימי וחיצוני

שאלה:

לכבוד הרב שליט"א.

א. איך נוכל להיות עכשיו במלחמת גוג ומגוג? מיהו היום גוג ומגוג? ב. יש אומרים שנבלה ארבעים שנה במדבר - האם זה יקרה בקרוב?

תשובה:

א. יש גוג ומגוג פנימי וחיצוני.

פנימי, זוהי מלחמת "הכל בכל". כלומר, כל כח נלחם בכל כח, ללא יוצא מן הכלל.

כל כח סותר לרעהו, ולכך נלחם בו. כי מתגלה בכל כח היחודיות שבו מכח אור היחידה המאיר בעולם. וכאשר מתגלה בעומק הנעלם היחודיות, הרי שכל דבר שונה מרעהו וסותר לרעהו. ולכך הכל נלחם בכל.

בחיצוניות. יש את השורש, סוד האחד, ישראל. וממנו יוצאים ב' ענפים, עשו וישמעאל, אדום - תרבות המערב. ישמעאל - תרבות העולם המוסלמי. אולם מתגלה שורשם שהוא עמלק, ובהרחבה יותר הערב רב, ואזי נעשה תערובת של אדום וישמעאל. ולכך אנו רואים ערבים נוצרים. ולהיפך חלק מן המוסלמים כמדינות ערב הסעודיות ועוד מצורפים עם ארה"ב כנגד אירן. כי האיסלם נחלק בכללותו לשיעים וסונים, וחלקו מצורף למערב. ודרך אדום נקרא העולם "המערבי" מלשון תערובת. וכן המוסלמים נקראים "ערבים", לשון תערובת.

ב. ההגדרה הפנימית, שנחזור למהלך שמהותו שווה ללכתם של בני ישראל במדבר. והוא כמ"ש בלעם, "הן עם לבדד ישכון". וזהו המהלך עתה שכל אחד שוכן לבדו.

מדוע הקב"ה הוציאנו מהישיבות והכוללים

שאלה:

בורא העולם סגר את הישיבות ואת הכוללים. האם זה אומר שהוא לא מרוצה מהם. אם כן, מהי הטענה? תודה.

מחלה זאת, קורונה - כתר, אין, שהוא שורש לד' יסודות. ולכך תיקונו באין, ויתר על כן באפיסה.

שאלות שונות על השיעור בנושא תקופת ה"קורונה"

שאלה:

שלום לכבוד הרב, אני מודה לרב על השיעורים הנפלאים שלו, ורציתי לשאול מספר שאלות לברור על השיעור שהרב מסר בנושא של הנהגת הזמן.

- א. לאיזה כח פנימי הרב התכוין שבקע וירד לעולם, ולמי הרב התכוין כפי שרואה כל אדם, ולאיזה ראייה הרב מתכוין?
- ב. האם אנו נמצאים עכשיו באחרית הימים, ועוד איך מתבטא הנצחון של הני דקדושה?
- ג. למה הכוונה שהעולם לא יחזור לקדמותו, אם אפשר לפרט במה זה מתבטא? ומנין שנכנסו לשער הני שבני, ומתי נכנסו לשם?
- ד. למה זה תורה של הערב רב?
- ה. לאיזה מהלך הרב מתכוין שלא היה מעולם, אם למגפה אז היה לפני כמאה שנה מגפה שמחקה שלישי עולם?
- ו. מה הכוונה הקשר העמוק הנפשי אליו ית"ש? איך מגיעים לזה, ובאיזה ספר והיכן הרב הרחיב על זה?
- ז. מה אדם צריך לעשות כדי לחוש את האור הפנימי בהתגלות, ומה צריך לחוש?
- ח. איך להתחבר לתורה?
- ט. לכמה זמן יש להכין מזון שזה נקרא תקופה סבירה?

תשובה:

א. אור שער הנו"ן דנו"ן הנקרא בלשון חכמי האמת "רדל"א", כתר שבו, ובפרטות, כתר שבכתר.

את תולדתו כל אדם רואה, שהוא אי ידיעה מהו סדר ותהליך הדברים. כמעט הכל לוטה בערפל, אי בהירות, אי ידיעה. וזהו בחינת "רדל"א", ר"ת רישא דלא אתידע. העדר ידיעה.

ב. כן. אולם זהו שם זמן כולל, שאת זמן הימשכו בדקדוק איננו יודעים.

נצחונו גילוי אור השם בלבבות כולם ללא טשטוש.

ג. לא יהיה רוגע ושלוה בסדרו של עולם. יהיה שינויים קיצוניים מהרבה כיוונים בלתי מסודרים ופעמים בלתי צפויים. הכניסה נקודת הממוצע תשע"ט. ותש"פ כניסה בפועל. מי שאינו לוקה בסנוורים רואה זאת בחוש, כאדם הרואה את החמה בצהריים.

ד. כי מעורב בכלי זה טוב ורע באופן מבהיל ונורא. זה לא תורה של ערב רב, אלא זה תורה בכלי של ערב רב.

ה. כבר בימי אנוש הוצל שלישי עולם, ובמבול חרב כמעט כל

האווירה שיש להשרות בבית בעת המגיפה

שאלה:

שלום וברכה להו"כ מורינו הרב שליט"א. אני רואה הרבה בני אדם, כולל בני ביתי, ששרויים במתח ואף עצב מחמת המצב, אני מרגיש שאני יכול להשרות אוירה של רוגע ושמחה (אשר נראה לי שאצלי זה נובע מבטחון נכונה), אבל לאור דברי הרב בדרשה אני מסופק איזה אוירה נכון להשרות.

אני מודה להרב שליט"א על האפשרות לשאול. השאלה נוגעת באופן מיידי. יישר כח.

תשובה:

בכללות יש להשרות אוירה של רוגע ושמחה. ומתוך רוגע זה לרומם נפשם באמונת אומן בהשי"ת ובהשגחתו שהכל לטובה. ולעורר אהבתם אליו, באופן שיתקנו מעשיהם כל אחד באופן הפרטי הראוי לו.

שורש ותיקון מחלת ה"קורונה"

שאלה:

לכבוד הרב שליט"א.

יישר כח גדול לכבודו על הספרים והשיחות שמאוד חיזקו אותי ונתנו לי הרבה בהירות ודעת בעבודת ד'.

רציתי לשאול, האם נראה לרב שמה שכתוב במשלי (יח יד): "רוח איש יכלכל מחלהו, ורוח נכאה מי ישאנה" ובתרגום פירש "רוחא דגברא תסובר כרהניה וכו'". וביעב"ץ במגדל עוז חלון צורי (חלון ב') פירש שהרוח מיסוד הדם, וכנגדו יש את הלחה הלבנה מהמים, שרוב החללים מתגברת זה הלחה. ומבאר בהמשך (באות ד') שימי האדם נחלקים ובזמן הילדות מושל הדם, ובזמן הזקנה מושלת המרה השחורה.

האם מסתבר שחיידק הקורונה חזק אצל מבוגרים משום שיסוד הדם חלש אצלם, ואולי תרופתם באכילת דברים המחזקים את יסוד הדם כמבואר שם, או בשר או יין (כגמ' שבת קכ"ט).

או אולי צריך לתת להם מנות דם, ואולי של צעירים.

ואם זה לא מסתבר אשמח לשמוע, כדי לא לבטל את הזמן בעסק הזה וביטול תורה. יישר כח גדול.

תשובה:

שורש המחלה הזאת היא רוחנית מאוד בגובהי מרומים, מקוצו של יו"ד שלמעלה מארבעת היסודות, ולכך אין תיקונו בתוך מדרגת היסודות.

שלי, כגבר נשוי, אב לשניים, העובד למחייתו. זאת אומרת - לא ביצעתי שינויים במסגרת החיים - אלא בתוכה פנימה אני משתדל להעמיק ולפעול בס"ד על פי רצונו ית'. אני רואה בזה את הייחודיות שלי, ובפרט שהמציאות שלי היא ביטוי רצון ד' עתה, ואם לא היה זה רצון ד', המציאות עצמה הייתה משתנה. לכן, את המציאות עצמה כמות שהיא אני מנסה 'להעלות' תוך ניתוח האופנים בהם אוכל להתחזק בתחומים השונים בחיי, ולקרב אותם ככל שביכולתי, בס"ד, לרצון ד'.

מהי דעת הרב על הבנתי זו ועל הקבלה בפועל? ה. האם העבודה בהתאם לרצון ד' בתקופה זו, לכל הפחות הניסיון, מעורר על היחיד רחמי שמים בתוך המציאות אליה נקלע העולם כולו והכלל ישראל בפרט?

אני מודה לרב על האפשרות להפנות שאלות, ובפרט בתקופה זו, ולקבל עליהן מענה. יישר כוחכם ותזכו למצוות.

תשובה:

א. להתחיל ברוחניות ולהמשיך הלאה לכל היקף החיים. נכון הדבר שעת זו עת לשינוי מהלכי החיים אצל כל אחד ואחד, שנצרך להתחיל את חייו מהתחלה ממקום נקי ויחודי.

ב. הינך רואה שלר' ישראל מסלנט היו תלמידים רבים, וכל אחד שונה מאוד בהלך מחשבתו ועבודתו, כגון הסבא מקלם, הסבא מנובהרדוק, הסבא מסלבודקה, ועוד. והחד גווניות נמצאת בחיצוניות.

ג. לפיכך נברא האדם יחיד, פרצופו שונה דעתו שונה. וכל יחיד נברא על מנת לגלות פן נוסף ביחוד ה'. וזה כל סוד הפרטות שבבריאה, גילוי עוד פנים באלוקות.

ד. נכון. ויש לחפש ולברר בכל עת מהו חלקי הפרטי היחודי. וככל שתעשה כן לשם שמים כן יאיר לך האור הפנימי של נשמתך ותכיר את יחודך יותר ויותר. ולאט לאט יבורר בס"ד אם יש אף צורך בשינוי חיצוני.

ה. זה מעורר בו השגחה "פרטית", שכיוון שחי את הפרט האמיתי שבו לכך "כשם שאתה הוה לו כך הוה לך", השגחה פרטית ממש לכל החלקים שבו.

בחינת "עשרה" ובחינת "אחד"

שאלה:

לכבוד הרב שליט"א.

העולם. הכוונה לטומאה שבוקעת מכל צד בכל מקום. טומאה של נו"ן דנו"ן.

ו. נתבאר בספר בלבבי חלק א'-ב'.

ז. כנ"ל.

ח. עיין דע את תורתך - דרכי הלימוד.

ט. כמה שבועות.

הייחודיות של כל יחיד

שאלה:

שלום לכבוד הרב.

אני קורא ומאזין לדברי הרב לאורך שנים ובפרט בתקופה האחרונה, ועל פיהם מנסה, בס"ד, לנתב את הנהגתי ואת הנהגת ב"ב שיחיו. על כן באתי בכמה שאלות הבהרה שאשמח לקבל עליהן תשובה: א. בדרשה - "הגיע הזמן ליחידות", וכן בשו"ת שכתב הרב, הרב מדגיש את הצורך של היחיד להביא את האני שלו לידי ביטוי, נקי מהשפעות חיצוניות. ברצוני לשאול, אם כוונת הדברים ברוחניות דווקא - או גם בענייני דעלמא (מערכות יחסים, סביבת עבודה, נטיות נפש וכיו"ב). ואולי - הא בהא תליא, ושינוי בצד אחד יביא בהכרח לשינוי בצד אחר? ההבהרה חשובה לי, מפני שאם אכן הצורך הוא בשינוי תנועה כוללני, בכל אפיקי החיים - מדובר בעבודה רחבה יותר המצריכה התכווננות נוספת.

ב. אחד הקשיים שלי כבוגר ישיבה מול הנושא - הוא העובדה הידועה כי עולם הישיבות בימינו (איני יודע כיצד היו פני הדברים בדור הקודם ובוודאי לא בקודמיו) מכוון את התלמידים לחד-גונית מסוימת, מבחינה לימודית/הנהגתית/השקפתית/חברתית - ואפילו חזותית (!). כיצד אפשר, לאחר שלאורך שנים הורגלנו לתפוש את 'המודל הישיבתי' כאמת אחת אליה עלינו לשאוף - לבצע שינוי כיוון משמעותי? ומדוע מגדלים דור שלם באופן כזה שלא מאפשר לו לבטא את האני שלי, שהרי מדובר בביטוי קריטי ברמת עבודת ד' של היחיד ורצון השם מאיתו, כדברי הרב? לא באתי חלילה לערער או לחלק ציונים, אלא שתורה היא וללמוד אני צריך.

ג. אשמח לשמוע, גם אם בקצרה, מדוע נושא הביטוי העצמי של היחיד נושא משמעות גדולה כל כך. לכאורה, העיקר הוא שמירת תורה ומצוות, כמובן - תוך יראה ואהבה, מוח ולב.

ד. באשר לעבודתי האישית, אשתף את הרב ואשמח לתגובתו. הרב כתב באחת התשובות האחרונות: "לפיכך נברא האדם יחיד, וכוח זה מתגלה בעולם כולו, רובו ככולו. וצורתו שכל אדם נצרך להיות יחיד. להכיר את ייחודו, במה הוא יחיד ואין דומה לו כלל מימות עולם, בתורה ובמידות". לא זכיתי להיות מיושבי בית המדרש, ובתקופה האחרונה אני מוגדר כ-'עובד חירום', ועל כן אני ממשיך להגיע לעבודה כסדר (עובד סוציאלי - בתחום הנוער). מתוך לימוד דברי הרב בעבר, ותשובות שענה - הגעתי למסקנה שהביטוי האישי שלי צריך להיות בתוך מסגרת החיים הייחודית

צורת העבודה בעת הזו ביחס ליחידה בנפש, ספרי "בלבבי" ו"דע את" העוסקים ביחידה

שאלה:

שלום כבוד הרב.

בעקבות מה שהרב דיבר לאחרונה, ברצוני לשאול בקשר לספרים ולשיעורים של הרב:

א. האם צריך להתמקד רק בחלקים ששייכים ליחידה שבנפש והחלקים התחתונים יתקנו ממילא, או ללמוד מלמטה למעלה?
ב. הרב דיבר בהרבה מקומות גם על היחידה שבנפש וגם מלמעלה למטה. אבל הדברים מפוזרים, וגם ישנם כמה דרכי עבודה שהרב מסר.

האם הרב יכול בבקשה לרכז אלו חלקים עוסקים ביחידה, ואלו עוסקים מלמטה למעלה? וגם מה ההבדל בין הדרכים, ולמי מתאימה כל דרך?

תודה רבה

ושנזכה לגאולה השלמה בקרוב וברחמים ממש

תשובה:

א. יש להמשיך את סדר העבודה כרגיל, ובנוסף לכך יש לייחד זמן בכל יום לעסוק בעומק הפנימי השייך ליחידה שבנפש.

ב. הספר שבו נתבאר גילוי היחידה באופן מעשה הוא דע את היותך. אולם לא נתבאר בו סדר עבודה מתתא לעילא שלב אחר שלב, אלא נגיעה מתתא לעילא ישר לעבוד על היחידה שבנפש. דרך זו מתאימה לבעלי שאיפות גדולות ועקשים דקדושה.

כמו כן נתבאר בדע את תורתך - דרכי מסירות נפש, ומתאים להנ"ל, הנוטים יותר למושכלות.

סדר העבודה למעשה מתתא לעילא נתבאר בבלבבי ח"א. ובדקות מהלך הספר בסוד כלל ופרט וכלל. דרך זו מתאימה לאלו שמחפשים דרך של פשיטות ותמימות, ולילך שלב אחר שלב.

צורת העבודה מלעילא נתבארה בבלבבי חלקים ח-ט. דרך זו מתאימה לבעלי שכל ותפיסה עמוקה ובעלי דקות.

במקביל נתבאר בדע את התבודדותך דרך נוספת מתתא לעילא לבעלי השקטה.

לימוד פנימיות התורה בעת הזו שאין מקוואות

שאלה:

שלום לכבוד הרב.

אברך שבין השאר הייתה לו קביעות בשבת וקצת אחר חצות הלילה בלימוד פנימיות האם יכול להמשיך כאשר סגרו את המקווה ולא יכול לטבול? האם מספיק נטילת ידים ארבעים פעמים?

בשיעור האחרון בירושלים (עבודת הגאולה האחרונה - גילוי היחודיות) הרב הסביר את הבחינות של "עשרה" ושל "אחד", ובזמן מסירת השיעור ההנחיות ממשרד הבריאות בישראל היו שמוטר לשהות רק עשרה אנשים יחדיו. עכשיו כאשר נכנסו הוראות חדשות ממשרד הבריאות שמוטר לשהות רק שני אנשים, מהי ההסתכלות הפנימית על כך?

תשובה:

אמרו חז"ל: בעשרה מאמרות נברא העולם. אולם במאמר אחד יכול להיבראות, אלא כדי ליתן שכר לצדיקים וכו' ולהיפרע מן הרשעים.

והיינו שחיצוניות הבריאה "עשרה", ופנימיותה "אחד".

ומצד הקלקול בטלו עשרה של מנין, אולם השאירו עשרה במקומות עבודה, עבד לעבדים. ולאט לאט בוקע לפנימיות.

ואצל אלו שנגועים בנגע הכריחו לישב בדד, מעין מצורע. אולם לשאר בני אדם עדיין התירו לילך שנים שנים. כי כרגע לא בקע בשלמות כח הקליפה לאחד. אלא רק בבחינת זכר ונקבה בראם, שנים. אולם בפנימיות לפיכך נברא האדם יחידי.

אולם התכלית של הרע להעמיד כל אחד לעצמו נברא יחידי מצד הקלקול.

וכאשר יגיע מצב זה יתגלה אחד לעומת אחד. אחד דיעקב, ויותר יעקב לבדו, כנגד אחד של בלעם, וילך שפי.

וזהו המלחמה האחרונה, ואז יגבר הקדושה, נו"ן דנו"ן דקדושה על הפכו, ויתגלה "ונשגב הוי"ה לבדו".

ולכך פנימיות העבודה השתא לבדו דקדושה. מעין כהן גדול ביום הכיפורים בקודש הקודשים שנמצא שם הקב"ה, שכניה. תורה, בארון, וכה"ג.

כמה זמן להתבודדות בעת הזו

שאלה:

כמה זמן עלינו להקדיש ביום לשבת לבד עם השם?

תשובה:

לפחות כמה דקות. וראוי כחצי שעה או שעה.

יתר על כן זה תלוי באיזון בין חלקי המעשה, ומחשבה בעסק התה"ק, איש לפי עניינו ומצבו.

אולם אין העיקר תלוי במדידת הזמן, אלא בהגעה לשקט פנימי וקשר פשוט עמו ית"ש, וכל אחד לפי הזמן הנצרך לכך.

ומכיוון שהקב"ה סובב שבעת זו האדם נמצא פחות בבית המדרש, אות הוא שעליו לייחד יותר את נפשו עם קונו באופן פנימי.

תשובה:

בפנימיות קורונה מלשון קרן - אור. בחינת קרן אור פני משה מהארת מתן תורה ללא פגם של חטא העגל. אולם בני ישראל לא יכלו לסבול אור זה ולכך נתן משה על פניו מסוה. ומכאן ואילך אור מאיר דרך מסך מסוה. והוא שורש לחיצוניות.

בחיצוניות, ששורשה במסוה כנ"ל, ניתנת מסך על פניו, נעשה הדבר למגפה שנותנים על פניהם מסכות שלא ידביקו זה את זה.

על החיצוניות נאמר כיוון שניתן רשות למשחית להשחית אינו מבחין בין טוב לרע, בין צדיק לרשע.

וכן היה במכת חושך, שהיה חושך למצרים ולרשעים, ולכל בני ישראל היה אור במושבותם.

ומצב זה של קורונה הוא חושך לרשעים ואור לצדיקים. אולם יש סכנה אף לצדיקים כיוון שניתן וכו' כנ"ל. ■

נשלחו למערכת שאלות רבות לגבי השימוש ב"מדיה". חלק מהשאלות נענו, אך עדיין אנו לא מפרסמים אותם, מחמת שאנו מחכים שהרב שליט"א יענה על שאר השאלות, על מנת להקיף את כל הנושא בצורה שלמה. אי"ה לאחר חג הפסח הבעל"ט יצא עלון שלם בנושא ה"מדיה" והמסתעף.

תשובה:

בשעת הדחק כהשתא יש להקל בזאת. ואם אפשר יטבול אף במ' סאה שאובים.

ויתר על כן יעשה כדברי הרמב"ם הנודעים שפנימיות הטבילה במימי הדעת. ויעסוק קודם לימודו מעט תחלה בסדר טהרות שהוא בחינת טהרה - דעת, כמ"ש בבמה מדליקין, ודעת, זה סדר טהרות. ויתר על כן אם יזכה שילמד תורה לשמה ויהא כמעין הנובע כמ"ש באבות, ואזי טהרתו בבחינת מעיין המטהר.

וכן יקיים בעצמו מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל, מקוה ישראל ה'. שכולו טבול ומוקף באור א"ס הסובב אותו.

כיצד לקרב בני משפחה שרוחקים מרוחניות בעת הזו

שאלה:

האם עלינו (ואם כן) - כיצד אנו מזהירים את בני משפחתנו הפחות רוחניים על המלחמה הזו בה אנו נלחמים?

תשובה:

מזהירים מלשון זוהר.

ככל שניתן מאירים את הדברים לפי כלי הקיבולת של השומעים. והשומע יבחר אם לקבל ואם לאו.

אולם יש נפשות שפתוחות יותר לקבל הדברים ויש פחות. ועל אלו האחרונים העיקר להתפלל ולבכות על הצלתם.

גילוי והסתור פנים ביחס למגפת ה"קורונה"

שאלה:

איך קורונה יכולה להיות "אור ה'" אם מדובר במגיפה שפגעה בצדיקים? האם זה לא זמן של הסתר פנים? כל דבר בבריאה מורכב מפנימיות וחיצוניות.

בס"ד / קורונה / תש"פ / גליון מס' 129 עלון "קורונה" חלק א

בלבבי משכן אבנה

מהות התקופה הנוכחית לאור נגיף ה"קורונה" ושורת

מהות התקופה הנוכחית לאור נגיף ה"קורונה"

מהשיעור הקבוע, בירושלים ע"ה"ק, ביום ג', כ"ב אדר, תש"פ

לכל החפץ לשמוע שיעור זה

בקול הלשון

073-295-1245

ללחץ 2

(שיחות בנושא הקורונה) : 5

...

בתקופתנו נגלה שער הג' של הקדושה ושל הטומאה - "זה לעומת זה"

נבין מעט מהותה של הקדושה ומהותה של הטומאה. הקדושה היא המצב שבו האדם נשען על השם, ומתחבר אליו. הטומאה היא המצב שבו האדם נשען על עצמו, ומתרחק מהשם.

בימים הללו, כפי שרואה כל אדם, כח פנימי בקע וירד לעולם.

הכח הפנימי שבוקע וירד לעולם - "זה לעומת זה עשה אלוקים".

רבותינו לימדונו כידוע, נ' שערי בינה נבראו בעולם, כולם ניתנו למשה, חסר אחת, שנאמר: "ותחסרהו מעט מאלוהים" (תהלים ח, ו). ולפי חלק משיטות רבותינו, משה במיתו, או בזמנים אחרים, זכה למדרגת שער הג' ועל זה נאמר: "עד כי יבא שילה ולו יקרת עמי" (בראשית מט, י), כמו שאומרים חז"ל כידוע, הגם שכפשוטו "שילה" קאי על משיח, אבל שילה היונו גימטריה של משה.

וזהו הגילוי שיהיה באחרית הימים -

הקב"ה יגלה "זה לעומת זה". אחד, יהיה גילוי של שער הג' של הקדושה. ומאידך, יהיה גילוי להיפך, של שער הג' של הטומאה. וזהו מלחמת גוג ומגוג. וכאשר יגבר כוח הקדושה של שער הג' דקדושה, זה גופא יהיה גילוי משיח - אורו של משיח.

מהות שער הג' שבני של הקדושה - התדבקות והתכללות

בכל דבר יש את כלליו, פרטיו, והוא נחלק לחלקיו. ישנם נ' שערי בינה, וכל אחד מהם הוא שער של השם. כל שער הוא שער של השם - מיט שערים שבשער הג', ושער הג' שבני.

העומק, המהות, של שער הג' שבני - שם נמצא המקום של ה"מופלא", של ה"מכוסה", של ה"עסתר", זהו מקום שכולו נעלמות, אין בו השגה שכלית, יש בו התדבקות והתכללות בעצם ההויה של נפשו של האדם.

מהות שער הג' של הטומאה - בלבול וסתירות עמוקות בנפשות

כאשר בכח הוה מאיר ה"זה לעומת זה", כח של מציאות הטומאה שבשלם - מתגלה הכח של הערב רב, שורש הערב רב, כח התערובת המוחלטת שקיים בבריאה, טוב ורע מעורבים זה בזה.

וכפי דברי רבותינו כידוע, "ערב רב"

בגימטריה "ידעת". וכשמתגלה תוקף מציאות הערב רב, מתגלה השורש של אותו דעת שאין בו ידיעה, אין בו תפיסה, הוא כולו מציאות של סתירות, של ערובים, דברים בלתי ניתנים להבנה.

כל מי שמעט מכיר את תהלוכות השנים האחרונות, יודע היטב, שהעולם שלנו פשט צורה, ולבש צורה. אבל הצורה שהוא לבש, היא הצורה של ה"איש צד ואיב", צרות רבות לו. והצורה של דור בתראה

והבריאה, בכל השנים האחרונות הללו, בפרט משנת תש"ס ואילך, אבל בעיקר בשנים האחרונות ממש, ירד "וימש חשך" לעולם, דבר שאפשר למשש אותו, "שבי כסלע" כלשון רבותינו, מציאות של טומאה נוקשית, שמערבת ומבלבלת, סותרת את כל מה שקדם לה, ויוצרת בלבול עמוק במעמקי הנפשות. הבלבול הזה הגיע עד המקום של היכלי התורה, ובקע לבפנים, ונכנס לבפנים, ועירב ובלבל וסתר את הכל.

הכח הזה - בעצם החרב את כל הדור כולו, החרב את הדור.

שער הג' שבני של הטומאה - כח המדיה

בלי להיכנס לריבוי הפרטים, אבל הכח הכולל, שהוא הג' של השערי

עלון "קורונה" חלק א

כל החפץ להפיץ

את העלון לזיכוי הרבים,

יצור קשר במספר 054.844.6619

בס"ד / הגיע הזמן ליחידות / תשי"פ / גיליון מס' 131 עלון "קורונה" חלק ב'

בלבבי משכן אבנה

עבודת הגאולה האחרונה - גילוי היחודיות שבכפיש ושו"ת

עבודת הגאולה האחרונה - גילוי היחודיות

מהשיעור הקבוע, בירושלים עיה"ק, ביום ג', כ"ב אדר, תשי"פ

לכל החפץ לשמוע שיעור זה

בקול הלשון

073-295-1245

ללחץ 2

(שיחת בנושא הקורונה) : 4

גאולה ראשונה - באופן של "חבורה", גאולה אחרונה - באופן של "יחיד"

מצרים, הדין הוא שהפסח אינו נשחט על היחיד, אלא הפסח נשחט על חבורה, משפחה - משפחה, או כל מי שנמנה על הפסח - "פסח נאכל למנוייו" (ובחים פ"ח מ"ה). והרי שבדקדוק נאמר שאין שוחטים את הפסח על היחיד. כמו כן, בפסח ישנו דין שהולכים אחר הרוב, ואם מיעוט טמאים בפסח ראשון, הרי שהם נגזרים לעשות פסח שני. ואם רובם טמאים בפסח ראשון, עושים כולם פסח ראשון.

והרי שזוהי ההבדל העצמי בין הגאולה הראשונה לגאולה האחרונה.

בגאולה הראשונה סדר הדברים היה באופן של "חבורה - חבורה". לעומת כך, בגאולה האחרונה סדר הדברים הוא באופן של "יחיד" - כל יחיד יחיד עומד במצוות לעצמו.

כאשר זה מתגלה באופן של "זה לעומת זה", הרי שמחד בתשעה באב נאמר: "אבל יחיד עשי לך" (ירמיהו ו, כו), יחיד דייקא, "איכה ישבה בדד" - מציאות של לבד. אבל מאידך נאמר בתשעה באב, שבו ביום נולד משיח. כלומר, נולד היחיד של הקדושה, מציאות פנימית של חיים שכל הווייתו מציאות של יחיד.

האדם בראשית יצירתו - יחיד

נבאר את שורשי הדברים, ולפי זה את האופן המעשי שלהם בס"ד.

ביום הראשון למעשה בראשית נאמר: "ויהי ערב ויהי בקר יום אחד" (בראשית א, ה), ואז היה רק "יחידו של עולם". גם קודם שנברא העולם היה הוא יתברך שמו לבדו, אבל כך המקדש יכול להיות יותר מאחד, אבל

האחרונה, הגילוי אינו רק באופן ש"אל יצא איש מפתח ביתו", ובתוך הבית ישנה חבורה. אלא הגילוי הוא באופן של "וסגר דלתך בעדך", שבתוך הבית עצמו האדם יכנס לחדר - "בא חדרך", לא "בא ביתך", אלא "בא חדרך". ישנה כניסה בתוך הבית עצמו לחדר - חדר לפנים מן חדר.

הדוגמה הבהירה והשורשית לכך היא "בית המקדש". בכללות, בבית המקדש ישנו את הר הבית, עזרת נשים, עזרת ישראל, עזרת כהנים, מקום הקודש, ולפני ולפנים - מקום בית קודש הקודשים. בית קודש הקודשים וזה ה"חדריך". וזה החדר לפנים מן חדר, זהו מקום הפנים, ששם ישנו רק יחיד. בשאר המקומות בבית המקדש יכול להיות יותר מאחד, אבל

הגמרא אומרת שיש להימנע (ב"ק ס ע"א): "דבר בעיר - כנס דגליך". ועל זה הגמרא מביאה את דרשה מן הפסוק: "לך עמי בא בחדריך וסגר דלתך בעדך" (ישעיהו כו, כ).

ידועים דברי חז"ל, שהגאולה האחרונה תהיה כמו הגאולה הראשונה, שנאמר: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" (מכילתא, טו), "ע"י מכילתא דר"י בשלת, ח, ועוד). וכדברי בעל הטורים (שמות יב, ח), כשם שבגאולה הראשונה נאמר: "ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר" (שמות יב, כב) - מעין כך יהיה גם בגאולה האחרונה.

אולם, רק מעין כך יהיה גם בגאולה האחרונה. ונקודת החילוק בין הגאולה הראשונה לאחרונה היא כדלהלן. בגאולה הראשונה, שהיא גאולת

הספק במסוד ב'

כל החפץ להפיץ את העלון לזיכוי הרבים, יצור קשר במספר 054.844.6619

בס"ד / סוד יום שכולו שבת / תש"פ / גליון מס' 134 עלון "קורונה" חלק ג'

בלבבי משכן אבנה

ההסתכלות הפנימית והבהירה על התקופה בה אנו נמצאים, ושרת מכתב יד

סוד יום שכולו שבת

בתוך הבית, לעומת זאת, האכזחה השניה היא, מדרגת יציאת בני ישראל למדבר. וכפי שידוע, לדעת חלק מרבונינו, כשם שבנאולה הראשונה היציאה ממצרים הייתה למדבר, כך גם באחרית הימים, בנאולה האחרונה, עתידים בני ישראל להורג למדבר.

הגדרתו של ה"מדבר" הוא, מקום שבו מצטרפים כנסת ישראל, אבל לא הצטרפות במקום של בית, אלא הצטרפות במקום חיצון. והוא השרש שמתגלה עתה בזמן הזה, שהצירוף של האנשים הוא מעין מדרגת "מדבר", ולא במדרגת בית.

במדרגת בית מתגלה סהלך הפוך - י"ק עמי בא ביתך וסגר דלתך בעדך" (ע"פ ישעיהו כו, כ). וכפי שהאביר, בתי כנסיות וזה "כנסת", כינוי, אסיפה. בית הכנסת מצדף ומכאן את שורש ה"עשרה", וזה לעת עתה כיסוף מדרגת ה"עשרה" ומדרגת ה"דרש".

אך לא רק בתי הכנסיות נמצאים באיתכסיא בעת הזו, אלא גם בתי המדרשות נמצאים באיתכסיא. על בית המדרש נאמר בלשון רבותינו: אין בית המדרש בלא חרוש" (תנינה ג ע"א). כלומר, חרוש הגדרתו הוא "יש טאין" - זהו בית מדרש, וכידוע, ישנם ד' חלקים בתורה: פסוק, רמז, דרש, וסוד. ובית המדרש נקרא כך על שם ה"דרש", כלומר, שבבית המדרש מתגלה חלק הדרש שבתורה - "דרוש וקבל שכר" (סנהדרין נא ע"ב).

ועתה, כאשר ישנו ביטול של בית המדרש, סיבת הדבר מהצד התחתון היא, מחמת שרפו את ידיהם מן התורה. אולם סיבת

עשרת העשרות הללו, עשרת הימים הללו, היום השרש של ה"עשרה" השרשיים שמתגלים בבריאה - "עשרת הדיברות" במתן תורה ו"עשרת המאמרות" שבהם נברא העולם. וכנגדם, ישנם את "עשרת המסכת", כמו שזרזבו רבותינו. א היא ה"הכנסה", ה"מכה", אשר לעומתה מתגלה ה"דיברה", ה"אמירה" של הקב"ה - מדרגת "מתן תורה".

נמצא, ששלימות הארת הדבר היש הגילוי של ה"עשרה", זהו הסדר מציאת מצרים, עד מדרגת מתן תורה. גילוי כח ה"עשרה" - נבתי כנסיות הכח הזה, כח ה"עשרה", גילוי בבריאה

על זה אומרת הגמרא בברכות (ו ע"ב), שכאשר הקב"ה בא לבית כנסת, ואין בו עשרה אנשים, מיד הקב"ה כועס ושואל: "מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה" (ישעיהו ג, ב).

או הצירוף של ה"עשרה" מנסת ישראל. ועתה, כאשר אנו נמצאים בעת צרה, שבתי הכנסיות נסגרים, נעשתה מציאות של התמזגות וכיסוי לצירוף של ה"עשרה" במדרגת בית הכנסת. מדרגת "מדבר" ומדרגת "בית" ובו ישנם שני אבחנות. האבחנה הראשונה היא, המדרגה שהייתה ביציאת מצרים, שכלל התקדש החג בני ישראל היו נמצאים

מהשיעור הקבוע, בחולון ע"ה"ק, ביום ד', ראש חודש ניסן, תש"פ לכל החפץ לשמוע שיעור זה בקול הלשון 073-295-1245 ללחץ 2 (שיחות בנושא הקורונה) : 1 עשרה עטרות - מדרגת "עשרה"

אנו נמצאים עתה בחודש ניסן - ראש חודש ניסן. הי"ל אומרים (מדרש אנדה, סקודי, ט, יז) שכאשר הוקם המשכן בראש חודש ניסן, אותו היום נטל עשרה עטרות. עשרת העטרות הן ה"עשרה" הימים הראשונים של חודש ניסן עד "בניסן".

וב" בניסן, התגלה בזמן יציאת מצרים התהליך של מצות קרבן הפסח, כשם שנאמר בכסופים (שמות יב, כא): "משכו וקחו לכם", "יש לבית אבת שיה לבית" (שם, ג). בתחילה היו ארבעה ימים של ביקור, אכן הקרבנו בי"ד בניסן, ובליל ט"ו אכן אכילתו. וזה השמק הכולל של יציאת מצרים.

על אף שמצד סדר הדברים החיצוני, קודם הייתה יציאת מצרים, ורק לאחר מכן הוקם המשכן. אולם סדר הדברים הפנימי הוא, שעשרת הימים הללו הם העשרה עטרות, לאחר מכן די ימים של ביקור, הקרבת קרבן פסח. ועל הקרבן פסח שנאכל למנוי במצרים נאמר: "ואתם לא תצאו איש ספתח ביתו עד בקר" (שם, כב).

עלון "קורונה" חלק ג'

כל החפץ להפיץ את העלון לדיכוי הרבים, יצור קשר במספר 054.844.6619

נא לשמור על קדושת הגליון

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245 | USA 718.521.5231
להצטרפות לרשימת העלון | לכל ענייני העלון | לקחת חסות עבור עלון info@bilvavi.net
רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ - משלוח ברחבי העולם 03.578.2270 | books2270@gmail.com
ספרי מאה שערים רח' מאה שערים 15, ירושלים 02.502.2567 | ספרי אברמוביץ רח' קוטלר 5 בני ברק 03.579.3829